

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

SĂPTĂMÂNNA DE RUGĂCIUNE

18 - 26 noiembrie 1994

DUMNEZEU ZIDEȘTE FAMILII

VINERI

Iubirea ca legământ

Fundamentul biblic al familiei

Adrian Bocăneanu

Dumnezeu zidește familii - acesta este mesajul divin pentru Săptămâna de rugăciune pe care o începem în aceste clipe. Dacă noi ne-am obișnuit să vedem tot mai multe familii ruinate, Dumnezeu vrea să ne spună că El încă zidește familii.

În seara aceasta să examinăm temelia pe care, după atâtea eșecuri, Dumnezeu are totuși îndrăzneala să zidească familii. Nu trebuie să ne temem: "Temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui" (2 Tim. 2,19).

Ce ne vine în minte când vedem un cortegiu de nuntă? Dar când auzim cântarea: "Ferice casa, unde Tu, Isuse..."? Dar când un băiețel își întinde mâinile ca să fie luat în brațe? Răspunsul cel mai frecvent va fi "iubirea". Dar este dificil să explicăm ce este iubirea. Unii

spun că este ca și când ai încerca să pui pe note trilirile privighetorii. Intonând acea partitură, vei avea cu totul altceva decât cântecul minunat din câmpie. Și totuși iubirea este o condiție ca să trăiești - iubirea veritabilă, ceea ce este universal recunoscut ca iubire, nu doar felul de a iubi al europenilor sau al africanilor, nu doar felul de a cânta despre iubire al muzicii ușoare sau felul de a înfățișa iubirea al filmelor la modă.

Modul în care iubirea este atât de des înfățișată creează o falsă nevoie după ceva asemănător - și dă garanția (complet nejustificată) că astfel se dobândește fericirea. Dar studiile recente în domeniul psihologiei dezvăluie că, foarte des, ceea ce se numește iubire este de fapt o etichetă romantică pentru reacții hormonale specifice unei vârste, pentru emoții

nedefinite trăite în prezența unei persoane atrăgătoare, pentru năzuința de a fi independent de părinți sau pentru nevoia de a umple golul sufletec lăsat de o despărțire. Unii vor spune că nu sună prea măgulitor. Dar trebuie să acceptăm realitatea. Iar hormonii sunt tot creația lui Dumnezeu. Nu este nimic umilitor în aceasta.

Chiar emoțiile iubirii își au originea în mecanisme create de Dumnezeu din dragoste pentru noi. "Căci El face să răsară soarele Său și peste cei răi și peste cei buni" (Mat. 5,45). "Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor" (Iac. 1,17).

Dar nu este nevoie de argumente ca să spunem că iubirea determinată doar de emoții și hormoni nu rezistă atunci când este confruntată cu greșeli de purtare și defecte de caracter, cu poverile istovitoare și grijile neîntrerupte ale vieții, cu dificultățile armonizării dintre două ființe atât de diferite și cu tentația unor relații mai promițătoare în afara familiei.

Iubirea pe care se poate zidi în siguranță o familie este o dotare specială din partea lui Dumnezeu. Ea poartă în sine resursele pentru orice criză ar interveni în viață, de fapt este suficientă pentru crize mai mari decât cele existente sau previzibile. Ea este reflectarea în viața de familie a iubirii lui Dumnezeu care aduce mântuirea - acea iubire prin care suntem totul și fără de care nu suntem nimic.

Biblia sărbătorește de la un capăt la altul triumful dragostei lui Dumnezeu și, de asemenea, aduce în imperiul ei orice domeniu al vieții. Prin dragoste este izbăvită viața, cetatea, biserică, familia, pământul și ce-

rul. Pavel înalță un imn maestos iubirii care salvează totul: "Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru." (Rom. 8, 37-39)

Psalmistul este mângâiat de hotărârea divină: "Fiindcă Mă iubește, de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele meu" (Ps.91,14).

Iar Apocalipsa cântă iarăși pentru Hristos: "A Lui, care ne iubește... a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin". (cap. 1,6).

"Dumnezeu, în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui" (1 Cor. 15,27). "În adevăr, dacă I-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus" (Evrei 2,8). Este cu neputință să sustragem suveranității lui Isus tocmai familia - creația Sa atât de dragă, pentru că reflectă cel mai bine relația Sa cu Tatăl și cu noi și pentru că a pregătit-o ca printr-o familie să vină aici ca Mântuitor. Această iubire este la dispoziția noastră, a familiilor noastre, cu tot atâta îmbelșugare și dărnicie precum soarele și ploaia!

În primul rând El ne umple inima cu iubire atunci când Îl recunoaștem ca Domn. El poruncește urmașilor Săi iubire: "Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu" (Ioan 15,12). Este plăcerea și dreptul Lui să poruncească iubire, deoarece El o și produce: "Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă" (Psalm 33,9).

După mii de ani de ruină produsă de păcat, suntem tentați să ne resemnăm cu slăbiciunile și viciile noastre, dar "Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască" (Fapte 17,30), pentru că "El ne-a izbăvit de sub puterea întunericii și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui" (Col.1,13).

În al doilea rând, beneficiem de darul iubirii atunci când, ca supuși ai Împărăției dragostei, acționăm din principiu potrivit legilor ei. Domnul a identificat astfel pe cetățenii acestei noi împărății: "Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc" (Mat. 5,44). Așa a trăit și Mântuitorul: "Fiindcă iubea pe ai Săi... i-a iubit până la capăt" (Ioan 13,1).

Deci, în înțelesul biblic, iubirea este mai întâi un angajament, un legământ, o relație schimbată - o decizie la nivelul cel mai înalt al ființei noastre, conștiința și voința. Apoi iubirea este un mod de acțiune potrivit legilor celor noi ale lui Hristos.

Și în al treilea rând Biblia vorbește despre capacitatea iubirii de a triumfa în împrejurările cele mai neprielnice, de a se aprinde când pare stinsă, de a renaște din propria-i cenușă. "Câteva clipe te părâsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste... Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul" (Is. 54,7,8). Scriind corintenilor despre cel pedepsit, Pavel îi îndemna: "Vă rog să vă arătați iarăși dragostea față de el" (2 Cor. 2,8). Dumnezeu ne garantează, astfel, că "dragostea nu va pieri niciodată" (1 Cor. 13,8).

"Iubirea este un dar prețios pe care îl primim de la Isus. Dragostea curată și sfântă nu este o emoție, ci un principiu". "Adevărata iubire este un principiu înalt și sfânt, de o natură cu totul diferită de iubirea care este stârnită de pornirile inimii și care piere atunci când este pusă la o probă aspră."

"Iubirea este o plantă de origine cerească, și ea trebuie să fie cultivată și întreținută. Inima caldă, cuvintele credincioase și iubitoare vor aduce fericirea în familie și vor avea o influență înnobilitoare asupra tuturor ce vin sub influența lor".

"În toată purtarea celor care au adevărata iubire se va arăta harul lui Dumnezeu" (*Adventist Home*, pag. 50.51).

Se teme cineva că, alergând voioși din text în text, am uitat de realitate? Că mesajul iubirii - legământ care triumfă invariabil - este prea frumos ca să fie adevărat? O, să nu credeți asta! Ce "a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" este "după cum stă scris: Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit" (1 Cor. 2,9).

Să mai răsfoim puțin Biblia împreună. Istoria ei ne arată că Dumnezeu deja a reușit. El poate reuși la fel acum, El trebuie să reușească în familia mea și a fiicăruia.

Solomon și Sulamita: iubirea credincioasă sărbătorită

Solomon a exprimat în multe locuri convingerea sa că o familie bună umple viața de satisfacții adevărate: "Cine găsește o nevestă bună, găsește fericirea, este un har pe care-l capătă de la Domnul" (Prov. 18,22). "Gustă viața cu nevesta, pe care o iubești, în tot timpul vieții tale deșerte" (Ecl. 9,9). Căsătoria, spune Înțeleptul, aduce fericirea chiar dacă viața este deșartă și vremea este trecătoare. Dar

în Cântarea Cântărilor găsim cea mai frumoasă și neîngrădită sărbătorire a iubirii în fidelitate și devotament reciproc: "Închide inima ta față de orice altă iubire decât a mea, și nu lua pe nimeni în brațe decât pe mine" (cap. 8,6 după TEV), și iarăși "Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu" (cap. 6,3).

Avraam și Sara: iubirea crește prin luptele credinței

Istoria începe în Ur, unde cel puțin o familie ura idolatria și păcatul. Înarmați cu o fâgăduință, Avraam și Sara pornesc într-o călătorie a credinței. N-a fost un drum fără lupte; crizele și înfrângerile nu au lipsit. Au fost apăsători decenii în șir de lipsa unui fiu fâgăduit. Dar au mers înainte împreună. Până la sfârșit Avraam este "domnul meu", iar Sara este "prințesa mea" și "mamă nobilă, mamă de națiuni". Triumful credinței este și triumful iubirii.

Rut și Boaz: iubire târzie, un dar nesperat

O carte se deschide cu amărăciune și se încheie cu un cântec de iubire. Pentru Boaz și pentru Rut iubirea vine când nu mai era loc pentru speranță - un dar al lui Dumnezeu pentru cei ce se pregătesc spiritual, supunându-se legilor și refuzând orice compromis moral. Dragostea născută în virtute și hărnicie îi face mai virtuoz și productivi.

Osea și Gomera: iubirea, iertare și protecție

Un început fericit, apoi adulter și abandon. Dumnezeu spune lui Osea: "Câștigă-i iarăși inima. "Iubește-o cum iubește Domnul pe copiii lui Israel" (Osea 3,1). Mesajul lui Osea poate șoca, dar el reprezintă corect atât ce este în sufletul lui Dumnezeu, cât și ce poate El să lucreze în noi. Numai iubirea care iartă aduce adevărată protecție față de păcat. "La Tine este iertare, ca să fii de temut" (Psalm 130,4).

Maria și Iosif: iubirea, împlinire a legii

În logodna dintre Maria și Iosif s-au întâlnit două fire ilustre de

urmași ai lui David. Fără să îi prevină cu privire la rolul lor, Dumnezeu i-a condus prin legile semințiilor să-și unească viața. Cei mai mulți nu ascultau aceste legi. Ei au ascultat. Supunerea față de lege a deschis calea harului: "Plecăciune, ție, care ți s-a făcut mare har" (Luca 1,28), iar harul a născut iubire, respect și protecție: "Iosif a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului, și a luat la el pe nevasta sa" (Mat. 1,24).

Acuila și Priscila: iubirea și misiunea creștină

Crize succesive au oțelit această familie din Roma, iar credința lor în Isus s-a întărit în urma întâlnirii lui Pavel la Corint. Acum ei au crescut împreună în Cuvânt și s-au dedicat lucrării misionare: l-au câștigat la Hristos pe elocventul Barnaba, casa lor a devenit o biserică (1 Cor. 16,19) și și-au atras recunoștința tuturor comunităților creștine din Asia pentru că l-au salvat, cu riscul vieții lor, pe Pavel.

Nu există înlocuitor pentru cămin ca mijloc de zidire spirituală și centru de lucrare misionară. Posibilitățile de a ne folosi casa pentru Evanghelie sunt nelimitate.

Istoriile ale triumfului iubirii lui Dumnezeu în familii sunt încă de scris. Nu vreți să ne reconsacram pe noi înșine și familiile noastre? Resurse nebănuite de iubire ne așteaptă. Să le cerem, să le acceptăm, să trăim în dragoste.

Întrebări pentru discuții:

1. Cum putem preda lui Isus situațiile cele mai dificile ale familiilor noastre?

2. În care dintre familiile biblice amintite vă recunoașteți mai mult?

3. Cum să insufliăm și altora speranța în puterea irezistibilă a dragostei lui Dumnezeu?

Să consolidăm familia

Elementele unui cămin cu adevărat creștin

Robert S. Folkenberg

Cu delicatețe și înțelepciune, Domnul a încununat crearea planetei noastre cu un tip diferit de creație, ființele umane. În loc să-l cheme la existență pe primul om prin cuvântul Său, așa cum o făcuse cu toate celelalte domenii ale creațiunii, Dumnezeu îndeplinește un act unic, modelând un organism din elementele materiei, apoi suflă personal în nările acestei minunate noi creaturi însăși esența vieții, și omul "se face un suflet viu" (Gen. 2,7).

Unică prin origine - lucrare distinctă a lui Dumnezeu - această creatură nouă poartă câteva din caracteristicile lui Dumnezeu, fiind creată "după chipul lui Dumnezeu" (Gen. 1,27). Ca urmare, ea a fost destinată să dezvolte relații bogate cu alte ființe umane, așa cum enunță raportul biblic: "Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el" (Gen. 2,18).

Și astfel Dumnezeu modelează o femeie "și a adus-o la om" (v. 22). Fără margini de încântat, Adam izbucnește într-o

exclamație de bucurie, raportată ca primul verset liric al Bibliei: "Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea." "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup" (vers. 23, 24).

Aici, Dumnezeu stabilește prima familie, întemeind mijlocul rânduit să îndeplinească un șir întreg al nevoilor noastre personale și sociale și să ofere cadrul în care ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine.

În familie, fiecare are un loc - ca tată, mamă, fiu sau fiică, ori rude mai îndepărtate. Aici este locul destinat să ofere acceptare, încurajare, călăuzire și, desigur, disciplină evlavioasă. Aici învățăm idei fundamentale, ca stăpânirea de sine, ce este bine și ce e rău și, mai presus de toate, facem cunoștință cu bucuria unei vieți predate lui Isus, cu speranța reînțoarcerii Lui pe curând.

Am reflectat mai mult la natura fundamental păcătoasă, egoistă a omenirii, când fiica noastră Kathi era foarte mică,

abia începea să umble. Locuiam în Panama. În timp ce era prin preajma mea, într-o zi, s-a întâmplat ceva care a supărat-o, și ea s-a trântit jos, țipând și lovindu-și capul de podea. Eram surprins să văd toată această pasiune necontrolată izvorând din acest copil micuț, obraznic, pe care noi îl iubeam atât de mult. Am îngenunchiat lângă micuțul pachet de nervi, i-am luat căpșorul în mâini și am zis: "Dacă vrei să-ți trănțești capul de podea, tătico o să te ajute." Deodată, ochii ei s-au făcut mari de surprindere. I-am prins capul în mâini, la fel de delicat și blând ca întotdeauna, și i-am coborât la podea. Într-un fel aceea experiență s-a imprimat asupra minții ei în dezvoltare. De altfel, aceasta a fost ultima ei dezlănțuire, de care îmi aduc aminte.

Dacă stați să vă gândiți, fiecare societate este doar la 20 de ani distanță, poate chiar mai puțin, de barbarie. Douăzeci de ani e tot ce avem pentru a îndeplini sarcina creșterii și educării — a civilizării, cum s-ar spune — copiilor care se nasc în fiecare an în mijlocul nostru. Acești copii nu știu nimic despre noi - limbă, cultură, religie sau valori. Ei sunt cu totul ignorați cu privire la relele spirituale și politice din lumea noastră.

Nu este de mirare, așadar, că modelul biblic general privind relațiile dintre oameni, este exprimat în limbajul specific al familiei. Suntem invitați să ne adresăm lui Dumnezeu ca "Tatăl nostru." Isus a vorbit necentenit către și despre Dumnezeu în termeni din viața de familie. Ca împreună credincioși, ne numim unii pe alții frați și surori. Comunitățile oglindesc,

în momentele lor cele mai bune, acel fel de interes, afecțiune reciprocă și sprijin care există în familiile care funcționează după planul lui Dumnezeu.

Însă astăzi familiile sunt în criză serioasă. Chiar prima familie fusese obligată să facă față ororii sângelui unui fiu mult iubit, pe mâinile celuilalt fiu. Vedem cum înstrăinarea produce astăzi dezastre în familii, adunând gelozii mărunte și un spirit neiertător, despărțind pe frați de surori, pe părinți de copii, și zdruncinând legături de dragoste și părtășie pe care Dumnezeu le-a rânduit ca o binecuvântare pentru toți. Isus ne-a spus: "Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele" (Mat. 19,8). Însă Mântuitorul a adăugat cu întristare: "Dar de la început n-a fost așa" (vers. 8). Aici Îl auzim chiar pe Creator, Cel care crease pe Adam și Eva, deplângând schimbarea care stricase ceva foarte bun, plănuțit de El ca ideal pentru toți copiii Săi.

"Împietrirea inimii" continuă să sporească suferințele pe măsură ce ne îndepărtăm din ce în ce mai mult de idealul lui Dumnezeu pentru familie. Rata divorțului în țările occidentale aproape o egaleză pe cea a căsătoriilor. Pe măsură ce căminurile se fărâmițează, vedem declinul civilizației.

Căminurile care se prăbușesc generează peste tot uriașe probleme, contribuind la creșterea ratei criminalității, sporirea abuzului de droguri, escaladarea violenței. Toate acestea devin uriașe probleme pentru guverne, iar efectul asupra bisericii lui Dumnezeu este devastator. Știm că mulți din cei ce se descurajează și părăsesc

părtășia bisericii o fac sub apăsarea prăbușirii familiei. Revolta generației tinere, intensificată de tensiunile din cămin, se manifestă prea adesea în lepădarea lui Hristos ca adevăratul stăpân al vieții și astfel tineretul se îndepărtează de credință. Trauma divorțului conduce pe nenumărați alții să renunțe la experiența lor creștină, cândva puternică, și să se închidă în preocuparea pentru problemele de toate zilele, rămânând mereu împovărați de vinovăție.

Am fost avertizați că, în timpul sfârșitului, înseși temeliiile familiei vor ajunge sub atacul direct al lui Satana. Pavel scria lui Timotei despre o generație de oameni din ce în ce mai preocupați de ei înșiși care, abandonând viața desemnată să-i țină laolaltă în armonie, vor arunca lumea în neorânduială (2 Tim. 3,1-4). Să nu uităm nici avertizarea lui Isus conform căreia, în cele din urmă, lumea va urmări iarăși exact acele lucruri care obsedau pe cei de dinainte de potop. Astăzi vedem toate acestea în jurul nostru.

Adevărul este că trăim într-o lume fărâmițată și biserica nu rămâne neafectată de această fragmentare. Sunt multe căminuri în mijlocul nostru conduse de un singur părinte, căci familia a suferit ravagiile separării, abandonului sau divorțului. Aceste familii au nevoie să găsească sprijin în comunitățile noastre. În loc să fie întâmpinate de răceala din biserică, asemenea familii au nevoie de ajutorul ei în soluționarea problemelor lor.

Advenștii de ziua a șaptea au privilegiul deosebit să ducă unei lumi din ce în ce mai tul-

burate vestea potrivit căreia primirea lui Hristos oferă răspunsurile. Solia noastră către lume nu este numai că judecări solemne vor cădea în curând asupra unei planete răzvrățite. Mesajul nostru îi conduce de asemenea pe oameni la un Mântuitor hotărât să răscumpere pe copiii Săi. Prin salvarea familiilor în criză trebuie să ilustrăm în biserica noastră și în viețile noastre cum ne-a mântuit Dumnezeu. O comunitate care funcționează după marele principiu învățat de Isus oferă pentru părinții singuri și pentru copiii care vin din căminuri fărâmițate un loc în care ei să găsească stabilitate, sprijin, iubire, precum și un mediu în care să-și dezvolte o experiență creștină sănătoasă.

Un cămin creștin nu este numai un adăpost în care ne refacem de rănile pricinuite de viață; influența acestuia se întinde în afară. Așa cum ne reamintea Ellen White, "Misiunea căminului se extinde dincolo de membrii acestuia. Căminul creștin trebuie să fie o parabolă, ilustrând superioritatea adevăratelor principii ale vieții. O astfel de ilustrare va fi o putere spre bine în lume." "Căminul în care membrii săi sunt creștini politicoși și binevoitori exercită o influență larg răspândită spre bine" (*The Adventist Home*, pag. 31)

Un cămin creștin nu poate fi clădit doar pe baza planurilor și hotărârilor. Ceea ce trebuie să existe este influența plăcută, liniștitoare a lui Hristos Înșuși. Cât de mult am fost binecuvântat în timpul copilăriei mele de această influență! Niciodată în căsnicia de mai bine de o jumătate de secol a părinților mei, nu-mi aduc aminte că și-ar

fi ridicat vocea cu mânie. Dar îmi aduc cu adevărat aminte că am simțit mișcarea Duhului Sfânt când, ca tânăr adolescent, m-am trezit devreme, într-o dimineață și am auzit un glas venind din birou. M-am apropiat de ușă și am auzit pe tatăl meu înălțându-mă înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune.

Da, un cămin bun se sprijină pe experiența spirituală a membrilor familiei, căci numai în puterea lui Hristos se găsește capacitatea de a contracara tendințele noastre egoiste naturale. Generozitatea, răbdarea, disponibilitatea de a pune interesele altora pe primul loc, iubirea jertfitoare — toate acestea vin numai din împreună umblare cu Hristos. Dar cât de esențiale sunt ele în formarea căminului de care creștinii au privilegiul să se bucure!

Ce elemente sunt necesare pentru a forma un cămin cu adevărat creștin?

Ne gândim numaidecât la trăsăturile creștine de caracter, care sunt într-adevăr de bază. Însă acestea funcționează cel mai bine în cadrul structurii descrise în Scripturi. Căminurile sunt rânduite să fie locuri în care soți și soții își reunesc dragostea reciprocă și resursele pentru a realiza ceea ce nici unul nu ar putea realiza singur. Aceasta nu înseamnă că o viață de succes nu poate fi trăită în afara căsătoriei, căci atât în timpurile biblice, cât și astăzi vedem multe exemple. Dar idealul lui Dumnezeu, nu totdeauna realizat într-o lume ca a noastră, necesită un cămin, în care tatăl și mama cooperează, oferind un loc unde copiii să crească în dragoste, siguranță și statornicie onorând pe Dum-

nezeu și onorându-se unul pe altul.

Atât tații cât și mamele au o lucrare specială de făcut. Îndatoririle și activitățile variază într-o anumită măsură de la o civilizație la alta, dar ținta este aceeași peste tot. În epistola sa către Efeseni, capitolele 5 și 6, apostolul Pavel descrie - cu unele detalii - caracteristicile unui cămin cu adevărat creștin. El trasează acest principiu important: "Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi 'ca un prinos și o jertfă de bun miros' lui Dumnezeu" (Efes. 5,2). Creștinii adevărați sunt supuși unii altora din respect pentru Hristos (versetul 21).

Ca membri ai familiei, lucrând împreună, în consacrare și bună rânduială, ei se întăresc unul pe altul din punct de vedere spiritual, fizic, emoțional și adesea economic. Iar Tatăl cerească lucrează în cadrul unor asemenea cămine să clădească lucrarea Sa. Iar când familiile sunt unite, biserica câștigă putere. Un educator spunea: "Un copil nu are șanse să găsească un tată în Dumnezeu, dacă nu găsește ceva din Dumnezeu în tatăl său".

Tabloul unui tată și al unei mame pe genunchi, vorbind Părintelui cerească, transmite copiilor un puternic mesaj spiritual. Un alt mesaj spiritual foarte puternic este darul timpului pus de o parte pentru familie.

Doresc să vă împărtășesc o cale practică prin care arăt cât de mult îmi prețuiesc familia. Eu am dat soției mele un cupon pe care îl poate preschimba într-un cadou. Cadoul nu este o mașină nouă sau o vacanță în Insulele Caraibe sau

Grecia. Nu, nu era o rochie nouă de Sabat sau cărți noi de la librăria adventistă. Acest "cupon de cadou" era mult mai deosebit decât toate acestea. Lucrul cel mai greu de găsit pe care îl am este timpul, și acesta era cadoul meu. Era promisiunea mea să petrec în fiecare lună o zi întreagă cu Anita, soția mea, într-o activitate preferată de ea. A da timp soției sau copiilor înseamnă a te da lor pe tine însuși. Este ca și cum ai spune: "Te apreciez, îmi ești importantă." Să prețuim familiile noastre dându-le din timpul nostru.

Rugăciunea pentru și împreună cu familia noastră, precum și oferirea timpului nostru, sunt două căi practice de a întări familiile. Și, mai presus de toate, să recunoaștem că în Hristos avem o legătură cu Creatorul familiilor. El poate fi puterea noastră când suntem slabi. Să ne asigurăm că această săptămână de devoțiune ne aduce mai aproape de Tatăl nostru cerească și întărește căminurile noastre. De asemenea, să ne gândim în această săptămână cum putem folosi comunitățile pentru a consolida căminurile noastre.

Întrebări pentru discuție:

1. Ce pot face comunitățile adventiste pentru a-i ajuta pe părinții singuri?
2. Enumeră binecuvântările pe care le-ai primit în cadrul familiei.
3. Dă sugestii pentru a spori spiritualitatea căminurilor noastre.

Robert S. Falkenberg este președintele Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea.

"Sigur sunteți părinte?"

Rolul familiei în formarea deprinderilor
sănătoase de viață

Dr. Constantin Dinu

În anul 1833, undeva în statul New York, se naștea al doilea băiat în familia unui pastor. Cei doi copii au devenit foarte atașați unul de celălalt. Mama era blândă și îngăduitoare. Tatăl avea un spirit dictatorial și lipsit de înțelegere. El era foarte ocupat cu răspunderile sale legate de biserică. Astfel el și-a neglijat propriii săi copii. Rezultatul a fost previzibil. Atunci când copiii au crescut, ei au fugit de acasă. Mama a suferit mult. Copiii au fost căutați pretutindeni...

Într-o zi, un fermier a observat o grămadă mare de frunze într-o pădure din apropiere. Curios, a dat frunzele la o parte și sub ele a găsit pe cei doi frați. Ei se ascuseseră acolo, hotărâți să-și aștepte moartea. Atunci când fermierul i-a invitat acasă la el, ca să le dea ceva de mâncare, ei au refuzat. Spunându-le că el este fermier și că locuiește aproape, omul a căutat să câștige încrederea adolescenților. Dar ei nu se mișcau. Întrebându-i de ce nu vor să vină, cei doi, speriați încă, l-au întrebat pe fermier: "Sigur nu ești pastor?" Numai după ce au primit asigurări repetate în această privință cei doi au consimțit să-și părăsească adăpostul fragil.

Acesta este doar primul capitol din istoria renumiților atei Robert și Ebon Ingersoll.

Puțini au fost cei care au reușit să egaleze talentul de vorbitor al lui Robert Ingersoll, dar și necredința lui în Dumnezeu.

Două vieți care ar fi putut fi trăite spre binele semenilor au fost distruse de răceala și neglijența unui părinte.

Această întâmplare este ca un trunchi de pom. Ea are niște rădăcini - comportamentul și filozofia de viață a unui "părinte" ne-părinte. Dar ea are și niște roade - comportamentul și filozofia de viață a unor copii orfani de Dumnezeu. Cum a apărut rodul necredinței, al ateismului, la acești doi tineri? Răspunsul îl constituie un om cu meseria de "părinte" al bisericii, dar fără vocația de părinte al propriilor săi copii.

Subiectul pe care doresc să-l abordez este rolul familiei în formarea unor deprinderi sănătoase de viață. Această întâmplare, însă, trasează cadrul mai larg în care trebuie văzută această problemă. Educația "sănită" a copiilor este doar o latură a procesului general de educație.

După ce am delimitat importanța educației în general, va trebui să arătăm și importanța educației în ceea ce pri-

vește formarea unui stil sănătos de viață:

"Întrucât mintea și sufletul se exprimă prin trup, atât viçoarea mintală, cât și cea spirituală depind în mare măsură de forța și activitatea fizică. Tot ceea ce promovează sănătatea fizică promovează și dezvoltarea unei minți sănătoase și a unui caracter echilibrat. Fără sănătate, nimeni nu poate să înțeleagă în mod clar și să-și îndeplinească în mod complet obligațiile pe care le are față de sine, față de semenii și față de Creatorul său. Sănătatea trebuie deci să fie păzită cu aceeași credincioșie ca și caracterul. O cunoaștere a fiziologiei și a igienei ar trebui să fie baza pentru orice efort educațional în această privință" (*Child Guidance*, pag. 360.361).

Să pornim însă de la realitatea obiectivă. Cel puțin 75% din cei care mor, mor din cauza bolilor degenerative și a cancerului. Aceste boli, considerate "ale civilizației", sunt produse în primul rând de un stil defectuos de viață. În tabelul alăturat puteți găsi lista primelor 10 cauze de mortalitate din Statele Unite.

Poate vă gândiți că în România situația este mult diferită. Este adevărat că în unele privințe stăm mai bine (mortalitatea prin cancer este doar de 12,1%), dar în alte privințe stăm mai rău (în cazul bolilor cardiovasculare, unde avem o mortalitate de 60,6 %, sau în cazul accidentelor, unde avem 6,0 %). Mai este de observat ceva: cinci din aceste categorii de boli sunt legate de o dietă greșită, dezechilibrată (bolile notate cu un asterisc), iar alte 3 cauze de mortalitate sunt legate de consumul de alcool (bolile notate cu două asteriscuri). Dacă luăm lista primelor

Primele 10 cauze de mortalitate în SUA

	% din totalul mortalității
1. Bolile cardio-vasculare *	35,7
2. Cancere *	22,4
3. Accidente vasculare cerebrale *	7,0
4. Accidente **	4,4
5. Boli pulmonare obstructive cronice	3,7
6. Pneumonia și gripa	3,2
7. Diabetul zaharat *	1,8
8. Sinuciderile **	1,4
9. Boli hepatice cronice și ciroza **	1,2
10. Ateroscleroza *	1,1

*Boli în care dieta joacă un rol major

**Boli în care consumul de alcool joacă un rol major.

10 cauze de mortalitate din toate țările civilizate și chiar din România, vom observa că 5 din aceste cauze sunt legate de o dietă dezechilibrată, iar 3 sunt legate de consumul de alcool.

Iată acum întrebările pe care le pregătesc mai de mult: Când se pun bazele unor obiceiuri greșite în ceea ce privește mâncarea și băutura? Nu cumva în copilărie? Și cine sunt cei de la care copiii învață ce să le placă și ce nu? Nu cumva părinții?

"Noi ne gândim mult prea puțin la cauzele care stau la baza mortalității, a îmbolnăvirilor și a degenerării care există astăzi chiar și în cele mai civilizate și mai favorizate țări. Rasa umană se degradează. Majoritatea relelor, care nenorocesc și ruinează omenirea, ar putea fi prevenite, iar posibilitatea de a îndepărta aceste cauze depinde într-o mare măsură de părinți". Aceste cuvinte au fost scrise nu de o somitate în sănătate publică din secolul nostru, ci de una din secolul

trecut; nu de o persoană care a făcut cursuri post-universitare, ci de una care a avut doar două clase primare, și ele se găsesc nu într-un raport al O.M.S.-ului, ci într-o carte de educație. (*Child Guidance*, pag. 361-362).

Astăzi, știința medicală socotește ateroscleroza ca o boală care-și are debutul în copilărie. Pe parcurs, această boală va genera sau va favoriza cardiopatia ischemică, hipertensiunea arterială, accidentele vasculare cerebrale etc. Cât de important este deci ca părinții să-și instruiască copiii încă de timpuriu, prin sfat și exemplu personal, în deprinderea unui stil sănătos de viață. "Învățați pe copiii voștri să gândească de la cauză la efect. Arătați-le că, dacă violează legile organismului lor, va trebui să plătească prin suferință. Dacă nu veți observa o îmbunătățire rapidă, după cum doriți, nu vă descurajați, ci instruiți-i cu răbdare și nu vă lăsați până când nu veți obține biruința" (*Child Guidance*, pag. 362).

Copiii trebuie să înțeleagă importanța trăirii acestor principii în totalitate. Nu ajută prea mult să ai o cameră bine aerisită, dacă nu știi să respiri corect pentru ca aerul curat să ajungă și în plămâni (*Child Guidance*, pag. 363). Copiii trebuie să înțeleagă că orice încălcare a legilor care guvernează organismul fizic constituie un păcat împotriva Creatorului care le-a înscris în fiecare nerv, mușchi și fibră a corpului (*Ibid.*).

Iată numai câteva exemple practice de obiceiuri de viață care trebuie să fie deprinse încă din copilărie:

1. Regularitate în programul de masă și somn (*Ibid.*, pag. 363-364).

2. Evitarea condimentelor stimulante (*Ibid.*, pag. 364).

3. Alegerea îmbrăcăminții potrivite (*Ibid.*, pag. 364, 367).

4. Postură corectă la masa de lucru sau în picioare (*Ibid.*, pag. 364).

5. Respirația adâncă și vorbirea corectă, prin folosirea musculaturii abdominale (*Ibid.*, pag. 364-365).

6. Baia zilnică (*Ibid.*, pag. 365).

7. Aerisirea și permiterea intrării razelor soarelui în special în dormitor și bucătărie (*Ibid.*, pag. 365-366).

8. Curățenia și ordinea locuinței și în special a bucătăriei (*Ibid.*, pag. 366).

9. Exercițiul fizic (*Ibid.*, pag. 367).

10. Cumpătare în studiu (*Ibid.*, pag. 396), muncă și mănăcare (pag. 367, 397, 398).

Uneori, analiza noastră trebuie să meargă mai profund, la cauzele care ar putea constitui piedici în calea formării unor obiceiuri sănătoase de viață. De exemplu: Care sunt cauzele neregularității programului de masă și somn? Sau: Care sunt condițiile care favorizează ne-

cumpătarea? Ellen White ne dă un exemplu de analiză mai profundă atunci când vorbește despre necumpătare: "Pentru a ajunge la rădăcina necumpătării, noi trebuie să mergem mai adânc decât problema folosirii alcoolului și tutunului. Lenevia, lipsa unui țel sau prietenii rele pot fi o cauză favorizantă. Adesea explicația necumpătării o găsim pe masa din sufragerie, chiar și în familiile care se socotesc a fi de o cumpătare strictă. Tot ceea ce tulbură digestia, tot ceea ce creează o stare de excitație nepotrivită a minții sau tot ceea ce slăbește organismul, tulburând echilibrul dintre puterile mintale și cele fizice, slăbește controlul minții asupra trupului și are astfel tendința de a duce la necumpătare. Căderea multor tineri promițători poate fi explicată prin formarea unor gusturi nenaturale produse de o dietă nesănătoasă (Ibid., pag. 402-403).

În încheiere, doresc să menționez trei cauze ale unei educații greșite, trei influențe negative care se manifestă nu numai în procesul de educație, în general, ci și în procesul de educație "sanitară" a copiilor noștri.

1. Standardul dublu

De exemplu: copiii nu au voie să mănânce între mese, dar mama sau tata... Sau: copiii nu au voie să stea noaptea târziu, dar părinții pot viziona programul de noapte.

Exemplul rău este una dintre cele mai mari influențe negative (1 Regi 15,26), putând anihila cele mai frumoase învățături rostite cu duioșie de un părinte foarte emoționat.

2. Lipsa de unitate a părinților în educație

De exemplu: tata spune: "Dulciurile, mai rar și mai pu-

țin", dar mama întrebă la fiecare masă: "Acum cu ce fel de ciocolată încheiem?" Sau mama spune: "Acum e ora de culcare!", iar tata intervine: "Lasă, dragă, copilul să se mai joace puțin!"

Atunci când cei doi părinți nu au aceeași atitudine față de principiile de sănătate, copilul va avea tendința să treacă de partea celui cu o atitudine mai îngăduitoare.

3. Extremismul legalist și cel libertin

a. *Extremismul legalist* (atitudinea strictă, rigidă). Mulți copii au fost împinși spre un mod necumpătat de viață de către niște părinți care au fixat standarde foarte rigide, pe care le-au aplicat militărește la toți copiii. Unii copiii au ajuns să renunțe și la credință, ba chiar să o denigreze din cauza unor părinți care au adoptat o dietă "vegan" (total vegetariană), pe care au impus-o brusc și copiilor lor. Ellen White este un exemplu de înțelepciune în această privință. În timp ce ea nu consuma unt, în casa ei se găsea acest articol, astfel încât cei care doreau, puteau să-l folosească, rece, pe pâine.

b. *Extremismul libertin* (atitudinea îngăduitoare)

"Părinții manifestă adesea o atitudine de îngăduință față de copiii lor, pentru că li se pare că îi pot conduce mai ușor în felul acesta. Este mai ușor să-i lași pe copii să facă ce vor decât să le controlezi înclinațiile neastâmpărate care apar cu atâta forță în piepturile lor. Totuși aceasta înseamnă lășitate. Este condamnat să eviți astfel răspunderea, căci va veni o vreme în care aceste înclinații necontrolate vor deveni vicii la acești copii care vor aduce rușine asupra lor și asupra fami-

liilor lor. Ei vor intra în viață nepregătiți pentru ispitele ei, prea slabi pentru a suporta problemele și necazurile ei. Pătimiși, încăpățânați și nedisciplinați, ei vor căuta să determine pe ceilalți să cedeze în fața voinței lor și atunci când nu vor reuși, se vor considera rău tratați de către lume și se vor întoarce împotriva ei" (Ibid., pag. 178) ...și chiar împotriva lui Dumnezeu...

Și ne întoarcem astfel de unde am plecat: Necredința copiilor se poate naște din necredințioșia părinților.

Parafrazând întrebarea celor doi copii, care nu vroiau să părăsească pădurea pentru a intra în casa fermierului, doresc să întreb:

"Dvs. sigur sunieți părinte?"

Întrebări pentru discuție:

1. Prin felul lor de viață, adventiștii au avut mult de câștigat. În ce fel au fost ei educați pentru acest stil de viață?
2. Toți părinții constată că, din fire, copiii se împotrivesc multor reguli de viață sănătoasă. Cum putem obține ascultarea?
3. Atunci când celălalt părinte nu te susține în eforturile educative, pentru că nu dă atenție acestor principii, cum poți ajuta, singur, pe copii?
4. Ce metode să folosim pentru a face acest proces de disciplinare mai plăcut, înconjurat de iubire și har?

Dr. Constantin Dinu locuiește la Tecuci, Galați, și este directorul departamentului sănătății în Uniunea Română.

Familia - locul unde se formează ucenici

Acasă se manifestă adevăratul nostru caracter

Ron și Karen Flowers

Isus a pătruns până în miezul lucrurilor când a arătat ce înseamnă să fii creștin adevărat: "Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții" (Ioan 13,35).

Într-un context în care evlavia și sfințenia erau de obicei măsurate de manifestările pioase față de Dumnezeu, Isus a scos în evidență importanța relațiilor umane. Odată, El a distilat esența religiei până a ajuns la dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de semenii noștri (Mat. 22,37-39). Știind că iubirea de oameni este imposibilă fără iubirea lui Dumnezeu în inimă, Pavel a pus un accent serios pe relațiile omenesti. "Slujiți-vă unii altora în dragoste", spunea el. "Căci toată legea se cuprinde într-o singură poruncă: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși'" (Gal. 5,13. 14). Apostolul Ioan a dat glas aceluiasi gând: "Dacă zice cineva: 'Eu iubesc pe

Dumnezeu' și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?" (1 Ioan 4,20).

"Aproapele" cuprinde și familia.

Noi nu aplicăm prea des aceste texte la viața de căsătorie. Însă pentru aceia dintre noi care suntem căsătoriți, partenerii noștri de căsătorie sunt semenii cei mai apropiați. În fond, în această relație trăim cel mai deplin rolul nostru de ucenici. Căsătoria poate fi de fapt experiența care vorbește cel mai grăitor despre viața noastră spirituală, căci între pereții relației atât de strânse din familie noi dăm la iveală, în mod inevitabil, ce se găsește în inimile noastre. În afara căminului, putem să prezentăm imaginea cea mai avantajoasă, însă în casă suntem cunoscuți așa cum suntem. În relațiile cu soțul sau soția, în atitudinea față de copii, în relațiile cu

rudele noastre, se scriu detaliile cele mai exacte și autentice ale istoriei credincioșiei sau necredincioșiei noastre ca ucenici. Căsătoria este un bun test de turnesol, sau un barometru fidel, al activității harului lui Dumnezeu în viețile noastre.

Căsătoria ca ucenicie este una dintre importanțele căi prin care răspundem credincioșiei lui Dumnezeu față de noi. Biserica privește căsnicia ca pe un legământ, un angajament asemănător cu legământul lui Dumnezeu față de poporul Său. Căsătoria și legământul lui Dumnezeu cu noi sunt fiecare folosite în Scripturi pentru a ilustra și a ne învăța una despre cealaltă. Suntem chemați să imităm în sfera noastră ceea ce

Biserica privește căsnicia ca pe un legământ, un angajament asemănător cu legământul lui Dumnezeu față de poporul Său.

Mirele ceresc face pentru mireasa Sa. "Să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu" (Ioan 15,12).

"El era un soț și un tată model în biserică," dezvăluia cu neplăcere o soție istoria ei,

"Însă el nu era la fel acasă." Ea a continuat să relateze abuzurile emoționale și fizice pe care ea și copiii le-au suferit în tăcere, constrânși de frică, până când a găsit curajul de a o rupe cu această situație și de a căuta siguranță și adăpost.

Alții trăiesc în împrejurări mai puțin dramatice dar, cu toate acestea, ei suferă cu durere eșecul pretențiilor creștini de a trăi acasă evlaviază mărturisită la biserică. "Pentru mulți dintre noi, căsătoria este într-un domeniu oarecum separat de religie," scrie Elizabeth Achtemeier, teolog și profesor de seminar. "Există unii care cred că este perfect posibil să fii creștin și în același timp să fii în relații rele cu partenerul de căsnicie." "Cu toate acestea", concluzionează ea, "consacrarea creștină și consacrarea din căsătorie sunt două fețe ale unui singur angajament" (*The Committed Marriage*, pag. 101-104).

În împreună-umblare în căsnicie, noi ne ajutăm reciproc să prindem o viziune a unor adevăruri spirituale profunde. Ne ajutăm unul pe altul "către ceruri," așa cum ne spunea Ellen White (*Messages to Young People*, pag. 449).

Cineva povestește că un bărbat a spus soției lui într-o anumită zi că se va duce la patron să-i ceară mărirea salariului. Când, în cele din urmă și-a luat curaj și a vorbit, șeful i-a dat o creștere a salariului chiar mai mare decât se așteptase el. Ajungând acasă, a găsit sufrageria iluminată sărbătorește, iar masa aranjată cu cele mai bune vase. "Cineva trebuie s-o fi sunat-o de la birou, spunându-i vestea cea bună," gândi el.

Găsind-o pe soția lui în bucătărie, a luat-o în brațe, a să-

rutat-o și i-a povestit toate amănuntele. Când s-au așezat să savoreze mâncarea delicioasă pe care ea o pregătise, a găsit alături de farfuria lui un bilețel, frumos caligrafiat: "Felicități, dragul meu! Știam că vei obține mărirea salariului. Această sărbătoare îți spune cât de mult te iubesc."

Dragoste necondiționată

Când ea a plecat să aducă desertul, el a fost surprins să vadă încă un bilețel, care a căzut din buzunarul șorțului ei. S-a plecat, l-a ridicat, l-a citit și

Relații sufletești strânse înfloresc atunci când investim apreciere, afecțiune și încurajare.

l-a vârat în buzunarul lui pentru a-l păstra în siguranță. Cu aceeași mână iscusită, ea pregătise un al doilea mesaj, pentru orice eventualitate. Acesta spunea: "Nu te necăji că nu ai obținut mărirea salariului. Îl meritai oricum. Această sărbătoare îți spune cât de mult te iubesc."

Dumnezeu Se angajează să ne iubească necondiționat și să fie totdeauna credincios relației legământului Său cu noi. Dumnezeu știe că instituția căsătoriei, la fel ca oricare din darurile Sale bune către omenire, a fost pervertită de păcat. Cu toate acestea, "scopul Evan-

ghelici este să-i redea curăția și frumusețea" (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 64). Această refacere este totdeauna o minune a harului, posibilă doar în prezența Mirelui ceresc. Un autor spunea despre căsnicia lui: "Mary și cu mine ne dăm tot mai mult seama că suntem tovarăși de aventură în Hristos. El este din ce în ce mai mult centrul relației noastre. Pe măsură ce Îl iubim mai mult decât ne iubim unul pe celălalt, noi înșine ne putem iubi mai mult și ne bucurăm mai mult unul de celălalt".

Pentru a-i ajuta pe creștini să înțeleagă transformarea radicală pe care Evanghelia o aduce căsătoriei și tuturor relațiilor, Pavel scrie: "Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora" (Fil. 2,3-4). Ucenicia în căsnicie înseamnă a ne trata unul pe celălalt cu respect, înseamnă a ne oferi reciproc onoare, demnitate și egalitate, înseamnă a nu căuta stăpânire asupra celuilalt, ci a fi "supus unul altuia din respect pentru Hristos" (Efes. 5,21 după RSV).

Dintr-o înțelegere ce reflectă și propria ei căsătorie, Ellen White scrie: "În unirea vieții voastre, afecțiunea voastră trebuie să slujească fericirii reciproce. Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru voi. Dar, în timp ce trebuie să vă uniți într-unul singur, nici unul din voi nu trebuie să-și piardă individualitatea în celălalt. Dumnezeu este proprietarul identității voastre" (*Messages to Young People*, pag. 451).

Trăsăturile noastre diferite sunt adesea cele care ne atrag

unul spre celălalt la începutul relației noastre, dar și cele care cauzează conflict și insatisfacție mai târziu. Este omenesc să criticăm și să încercăm să ne "schimbăm unul pe celălalt." Dar atitudinea creștină este să ne concentrăm atenția asupra "calităților și nu asupra defectelor" (*Divina Vindecare*, pag. 261); să cultivăm recunoștința pentru trăsăturile pe care fiecare le aducem în căsătorie și să ne ajutăm unii pe alții cât de mult posibil ca să valorificăm potențialul nostru spiritual; să găsim căi de a ne completa reciproc, pentru a îndeplini misiunea distinctă dată de Dumnezeu, pentru care El a înzestrat în mod unic căsnicia noastră.

Iubire în cuvânt și faptă

Noi trăim în familie ca niște ucenici atunci când ne exprimăm dragostea în cuvinte și fapte. Relații sufletești strânse înfloresc atunci când investim apreciere, afecțiune și încurajare. Oferind tovarășului de viață aceste daruri ale dragostei, înseamnă să iubim așa cum ne-a iubit El.

Fiecare căsnicie își va avea conflictele ei. Noi ne putem cheltui energiile fie atacându-ne sau acuzându-ne unul pe celălalt, fie încercând să ne concentrăm asupra crizei și, lucrând împreună, să găsim alternative satisfăcătoare pentru ambii.

Noi ne purtăm ca ucenici atunci când învățăm să spunem "Îmi pare rău," când suntem dispuși să depunem efort ca să rezolvăm un conflict dificil, când vrem să auzim și să luăm în serios punctul de vedere al celuilalt. Împrejurările pot amenința uneori unirea noastră, însă dragostea bazată pe angajament caută o cale de rezolvare. Iată o istorisire din zilele noastre, care ilustrează minunea iubirii-angajament.

Lisa Johnson s-a întors acasă din spital cu ceea ce părea un acces de gripă. Pe când era încă extrem de slăbită, soțul ei, David, i-a dat o scrisoare în care îi dezvăluia relația lui

Ucenicia în contextul căsătoriei nu înseamnă trăirea într-o stare impecabilă, ci eforturi pentru a pune în practică principiile Împărăției.

extra-maritală cu un homosexual și faptul că, de curând, descoperise că avea SIDA. (Deci și boala ei se datora, probabil, contaminării cu SIDA.)

Presimțind că ea va reacționa cu o furie isterică și-l va alunga din casă, el își făcuse deja bagajele. Ea însă l-a uluit cu răspunsul ei. "David, mă iubești?" Când el a răspuns afirmativ, ea a continuat, "Hai atunci să vedem cum o rezolvăm." Iertarea a fost un proces lung și dureros, în cursul căruia David a renunțat la amantul său ilicit, iar harul lui Dumnezeu a făcut lucrarea de vindecare sufletească și reconciliere. Când Lisa s-a îmbolnăvit iar, și era clar că virusul SIDA îi va curma viața curând, ei au hotărât să împăr-

tășească secretul lor cu prietenii. Unii au fost cuprinși de oroare și au rupt prietenia cu ei. Alții s-au apropiat mai mult pentru a încerca să înțeleagă această credințioasă incredibilă.

Reflectând asupra acestei istorisiri, autorul spunea: "Nu oricine ar fi în stare să facă ceea ce a făcut Lisa, dar ceea ce s-a întâmplat va fi totdeauna un indicator pentru ceea ce este posibil atunci când cineva ia în serios angajamentul — cu mult mai în serios decât o fac cei mai mulți oameni din vremurile noastre".

Ucenicia în contextul căsătoriei nu înseamnă trăirea într-o stare impecabilă, ci eforturi pentru a pune în practică principiile Împărăției. Aceste principii înalță continuu viziunea noastră către idealuri divine care ne călăuzesc drumul și care, de asemenea, ne dau neîntrerupt măsuri proaspete de har. Astfel, luntrea noastră fragilă, care adesea ia apă, dobândește putere să străbată apele căsătoriei — care uneori sunt tulburi, alteori liniștite — dar care totdeauna ne pun la încercare credința și iubirea.

Întrebări pentru discuție:

1. De ce pare adesea mai dificil să fii creștin acasă decât la locul de muncă?
2. Autorii arată un ingredient principal al armoniei în căsătorie. Care este acesta?
3. Sunteți de acord cu mesajul sugerat de istorisirea de la sfârșitul articolului? Cere acesta prea mult?

Karen și Ron Flowers conduc programele pentru familie la Conferința Generală.

Ce așteaptă Dumnezeu de la tați ?

Ce învățăm din istorisirile biblice despre tați?

John și Millie Youngberg

Tată. Cuvântul evocă o mulțime de imagini, pozitive pentru unii oameni, negative pentru alții. Adânc în inima fiecărui copil, există dorința fierbinte (deși uneori ascunsă de copil) de a fi acceptat și apreciat de tata.

Vestea cea bună este însă că fiecare dintre noi este acceptat de Tatăl nostru ceresc. "Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl" care "ne-a făcut să fim acceptați în Prea Iubitul Lui" (Efeseni 1,3,6, după NKJV). Atunci când noi, ca părinți pământești, suntem acceptați de Dumnezeu, putem la rândul nostru să acceptăm pe copiii noștri, pe soții noștri sau pe alții.

Biblia relatează istoria multor tați. Vom menționa doar cinci și categoriile pe care aceștia le reprezintă.

1. Enoh - tați care învață să iubească mai profund. Raportul succint ne spune: "La vârsta de șasezeci și cinci de ani, Enoh a născut pe Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șasezeci și cinci de ani. Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu" (Gen. 5,21-24).

După ce Enoh a devenit tată, el a simțit dragostea noului său fiu și inima lui a fost atrasă către micuțul Metusala, și astfel el a învățat să iubească mai profund. El iubise pe Dumnezeu și pe alții mai înainte, dar acum, calitatea de tată l-a învățat relații pe care nu le putea învăța ușor pe nici o altă cale.

Rolul de tată este cea mai importantă universitate pe care o poate urma un bărbat. Lec-

țiile pe care le învățăm în programa familiei întrec cu mult orice alte cursuri pe care le putem învăța în școala vieții. Aici putem învăța să iubim mai profund și astfel să umblăm cu Dumnezeu.

2. Avraam - tați care sunt o binecuvântare pentru copiii lor. *Avram* înseamnă "tată înălțat", iar *Avraam* înseamnă "tatăl multor popoare." El este cel mai înalt exemplu de tată evlavios din Sfintele Scripturi. Oriunde mergea în călătoriile sale, "a zidit și acolo un altar Domnului, și a chemat Numele Domnului" (Gen. 12,8).

Astăzi tații pot învăța din exemplul lui Avraam să celebreze cultul de dimineață și de seară, și să-l facă o prioritate. Chiar Ismael, care s-a născut în împrejurări nefavorabile și a cărui mamă l-a influențat să se căsătorească cu soții păgâne, nu a uitat exemplul tatălui său, căci "spre sfârșitul vieții sale, el s-a pocăit de căile lui rele și s-a întors la Dumnezeul tatălui său" (*Figuri din istoria biblică a Vechiului Testament*, pag. 174).

Astăzi, mulți părinți sunt în situația de a avea familii cu copii din mai multe căsătorii sau copii adoptivi. Unii tați nu au în îngrijire pe copiii lor, totuși ei au o responsabilitate. Ce putere pot avea exemplul și rugăciunile unui tată asupra copilului său rătăcit! Dumnezeu poate aduce pe apostaziați acasă, exact așa cum a făcut cu Ismael.

Avraam a făcut și unele greșeli. Nici tații de astăzi nu sunt desăvârșiți, dar, ca și Avraam, ne putem pocăi și putem urca în viețile noastre spre o poziție mai înaltă. Probabil cel mai încurajator lucru despre acest om, care a fost ales dintre păgânii din Ur, este că el a avut

Rolul de tată este cea mai importantă universitate pe care o poate urma un bărbat.

credință în planurile lui Dumnezeu și a devenit o binecuvântare pentru copiii săi și pentru toți credincioșii care au trăit de atunci încolo. Dumnezeu Însuși a zis: "Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine" (Gen. 12,3).

Tatăii au multe amintiri despre copiii lor. Recent mi s-a întâmplat ceva mișcător cu fiul meu, lucru pe care îl voi păstra în memorie pentru totdeauna. Millie m-a încurajat să merg în camping doar cu fiul meu John Jr., care are acum 35 de ani. Ne-am întâlnit într-un parc național și am petrecut împreună un plăcut sfârșit de săptămână. În Sabat, am admirat din barcă șirul de lacuri și ne-am rugat pe o coastă împădurită.

După aceea am sugerat să ne reîntoarcem pentru cină, dar fiul meu a zis: "Tată, mai stai puțin. Vreau să te rog ceva. Vreau să-mi dai binecuvântarea părintească." Acolo, pe luntre, mi-am pus mâinile pe capul lui și am implorat Cerul să-l ajute chiar atunci, căci trecea printr-o schimbare de profesie. Am cerut binecuvântarea lui Dumnezeu asupra soției lui, Lauri, și asupra celor doi încântători copii ai lor, încheind cu expresia biblică:

"Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe fața peste tine, și să-ți dea pacea!" (Numeri 6,24-26).

3. Eli - tați care neglijează pe copiii lor. Eli, mare preot în Israel, mijloca pentru națiune, dar n-a biruit în rugăciune pentru fiii săi. Delăsător prin temperament, nu i-a plăcut să-și disciplineze copiii. El a neglijat îndrumarea lor, cu consecințe dezastruoase pentru națiune și pentru propriii lui descendenți.

Astăzi lumea și biserica sunt pline de tați ocupați. Millie și cu mine am vorbit la mii dintre ei. Unii regretă cutare sau cutare lucru. Cu toate acestea, n-am găsit încă un tată care să regreta că a petrecut prea mult timp cu copiii săi.

4. David - tați îndurerați. Printre cele mai triste cuvinte din Biblie este plângerea lui David: "Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!" (2 Sam. 18,33). David a eșuat lamentabil în căminul său. Poligamia și adulterul au oferit un exemplu rău pentru copiii săi, iar el a secerat roadele în incest, crimă și rebeliune.

Însă pocăința lui David a fost autentică și profundă. El a fost îndureraț pentru copiii săi și pentru ceea ce ei ar fi putut să fie, și Dumnezeu a acceptat pocăința lui. El simte împreună cu noi toată durerea noastră, în special pentru copiii noștri. Așa că, în ciuda greșelilor noastre tragice, care lasă răni în viețile noastre și ale altora, El este rănit împreună cu

noi. El ne ajută să strângem la loc bucățile sparte și risipite, iar nouă ne dă darul să putem vindeca pe alții, în ciuda propriilor noastre răni.

5. Tatăl al cărui fiu avea un duh surd și mut - tați care aduc pe copiii lor "imposibili" la Isus. Marcu 9 prezintă trei situații care ne învață lecții importante pentru tați de azi.

Mai întâi, Îi vedem pe Isus și pe Tatăl Său în comuniune strânsă pe Muntele schimbării la față. Slava Tatălui strălucește asupra Fiului și o voce se aude din nor, spunând: "Acesta este Fiul Meu prea iubit" (versetul 7).

Când Hristos coboară de pe munte, ucenicii Lui Îl întrebă dacă Ilie, profetul, se va reîntoarce. În răspunsul Său, Isus Se referă la marele mesaj privitor la părinți, profetizat de Maleahi: "Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile" (versetul 12). Înainte de prima și de a doua venire a lui Hristos, mesajul universal al lui Ilie întoarce inimile părinților către copiii lor și inimile copiilor spre părinți (Maleahi 4,5. 6).

După sosirea la piciorul muntelui, ei întâlnesc un tată care este în adâncă strâmtorare. Fiul lui este surd și mut, posedat de un spirit rău, care-l chinuie cu ceea ce pare a fi o criză de epilepsie. Nimeni n-a fost în stare să ajute acest tată și, în disperarea lui, el aduce băiatul la Isus. El se îndoiește că s-ar putea face ceva, dar strigă la Isus: "Dacă poți face ceva, ai milă de noi și ajută-ne!" Însă Isus îi transferă responsabilitatea și-i răspunde: "Dacă poți!... Toate lucrurile sînt cu putință celui ce crede!" Numai de cânt tatăl copilului strigă: "Cred, Doamne! ajută necredinței mele!" (Marcu 9,22-24).

Câteva momente mai târziu vedem pe tată și pe fiu într-o îmbrățișare nedezipită. Amândoi au fost vindecați - tatăl de necredința lui, fiul de boala lui și de duhul cel rău. O relație moartă a fost restaurată la o viață nouă. Tată și fiu se prosternă înaintea lui Isus. Cu o minte reînnoită, băiatul îi mulțumește lui Isus că i-a sfărâmat lanțurile.

Trebuie să ne reamintim că vindecarea fiului a depins de credința și rugăciunea tatălui. Dumnezeu să ne ferească de păcatul (1 Sam. 12,23) de a înceta să ne rugăm pentru copiii noștri.

Marcu 9 are însemnătate specială pentru viața noastră de azi. Mai întâi vedem idealul unității care a fost realizat în trup omenesc, pe planeta

Noi luptăm în rugăciune de pe poziția avantajoasă a biruinței deja câștigate de Isus pe cruce.

Pământ. Tatăl și Fiul erau una, în mod desăvârșit una. Rugăciunea le-a oferit o relație neîntreruptă. Tatăl putea spune: "Acesta este Fiul Meu prea iubit."

În al doilea rând, solia timpului sfârșitului vestește că părinții și copiii trebuie să crească spre idealul lui Dumnezeu și să refacă relațiile. De

obicei tații și mamele iau inițiativa, iar copiii răspund. Aceasta pregătește calea pentru a doua venire (Maleahi 4,5,6; Isaia 40,3) și așază din nou toate lucrurile (Marcu 9,12), inclusiv locul taților în viața copiilor lor.

În al treilea rând, tații și mamele trebuie să aducă situațiile lor "imposibile" înaintea lui Dumnezeu. Copiii pentru care mulți și-au pierdut speranța, copiii care împlinesc îndemnul vrăjmașului, sunt încă prețioși pentru Dumnezeu. Isus este tot atât de dispus să răspundă rugăciunii unui tată astăzi, cum a fost cu 2000 de ani în urmă. Noi luptăm în rugăciune de pe poziția avantajoasă a biruinței deja câștigate de Isus pe cruce. Cu lacrimi și rugăciune stăruitoare aducem relațiile noastre familiale stricate și pe copiii rătăciți înaintea lui Dumnezeu, cerând intervenția Sa, în meritele sângelui vărsat al lui Isus.

Rugându-ne pentru alții, Dumnezeu ne arată defectele din propriul nostru caracter, defecte pe care vrăjmașul le-a folosit să atace familiile noastre. Bătălia e câștigată pe genunchii noștri, atunci când solicităm în rugăciune stăruitoare împlinirea făgăduinței biblice: "Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi" (Isaia 49,25). Este adevărat, copiii noștri au încă puterea de alegere, și Dumnezeu nu-i va lua la cer prin constrângere, împotriva voinței lor. Totuși, rugăciunile noastre au o mare putere de influență, care poate aduce pe copiii noștri la piciorul crucii chiar după ani de rătăcire. Și în timp ce mijlocim pentru copiii noștri, propriile

Totuși, rugăciunile noastre au o mare putere de influență, care poate aduce pe copiii noștri la piciorul crucii.

noastre răni sufletești și viața spirituală vor fi de asemenea vindecate, iar noi refăcuți.

Ca tați și mame, să aducem astăzi pe copiii noștri la Isus. Nu vom fi dezamăgiți. El poate alina durerile noastre și poate reîntregi familiile noastre.

Întrebări pentru discuție:

1. Care dintre cei cinci tați discutați în această prelegere v-a impresionat cel mai mult? De ce?
2. Împărtășiți făgăduințe ale Scripturii care vă dau nădejde ca părinți.
3. Cum tratăm simțămintele de vină legate de copiii care nu mai frecventează biserica sau nu mai urmează un stil de viață adventist?

John și Millie Youngberg sunt profesori la Andrews University și conduc o asociație internațională pentru educație în domeniul familiei pe care au întemeiat-o în urmă cu 20 de ani. Împreună au scris cartea "Inimi întoarse".

Ajutor pentru mamele de azi

Când ambii părinți au serviciu

Dr. Kathleen și Jonathan Kuntaraf

Lmea noastră modernă cere uneori ca ambii părinți să lucreze în afara căminului. Chermarea de a lucra pentru Dumnezeu, nevoia de afirmare socială, siguranță financiară sau identitate personală, sau alte motive, pot conduce la această situație. Însă totdeauna ea vine cu un risc.

Aceste nevoi diverse, urmate de inflexibilele reguli de muncă pentru ambii părinți, acționează în dauna unei creșteri sănătoase a copilului. Mamele creștine, în special, sunt confruntate cu lupta de a face față creșterii copiilor și responsabilităților obișnuite, de acasă. Necazul lor este și mai mare, când ele au copii foarte mici. După o noapte nedormită, să lași un prunc plângând în grija altcuiva este totdeauna o decizie dificilă.

Mamele care lucrează sunt prinse adesea în capcana unor servicii care fac imposibil să-și lase munca lor "urgentă," în timp ce copiii lor suferă de atenție insuficientă. Totuși Ellen White accentuează rolul crucial al mamei: "Primul învățător al copilului este mama. În tim-

pul perioadei când acesta este cel mai impresionabil și când are loc cea mai rapidă dezvoltare, educația sa e în mare măsură în mâna mamei" (*Educație*, pag. 272). Timpul mamei "aparține într-un sens special copiilor ei" (*Fundamentals of Christian Education*, pag. 139).

Experți în îngrijirea copilului evidențiază riscurile mamei care lucrează. Roger Dudley menționează cazurile în care "mamele lucrează - cu ambii părinți în afara căminului în cea mai mare parte a timpului", ca un factor care contribuie la declinul valorilor religioase printre tinerii creștini (*Passing On the Torch*, pag. 31). James Dobson scrie despre societatea Statelor Unite: "Cred că această abandonare a căminului este cea mai gravă și cea mai periculoasă greșală a noastră ca națiune."

Problema devine mult mai gravă, când mamele care lucrează fac din serviciul lor un idol sau un drog.

Atât de legate de serviciu, aceste mame abuzează de ele însele și de familiile lor. Familia unei astfel de persoane se simte tot atât de neîubită și

neglijată ca și familia unui alcoolic sau a unui rob al drogurilor. Un ilustru psiholog de copii, Urie Bronfenbrenner, scrie: "Dacă există un indicator demn de crezare că vor veni probleme, fie că este vorba de dificultăți de citire, lipsă de la școală, exmatriculare, droguri sau depresiuni infantile, acesta are de a face cu copiii care se întorc acasă într-o casă goală."

Pe de altă parte, mulți oameni iluștri au avut succes ca rezultat al încurajării date de mamele lor. Luați de exemplu experiența lui Moise. El a petrecut primii 12 ani ai vieții sale cu mama lui și, ca rezultat, el n-a uitat niciodată pe Domnul, deși a fost departe de casă timp de 28 de ani. În ciuda filozofiei egiptene în care a fost învățat în timp ce a trăit printre închinătorii la idoli și a tuturor influențelor lumești care-l înconjura, el a rămas credincios învățăturilor mamei lui. "Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului" (Evrei 11,24,25). "Întregul viitor al lui Moise, marea misiune pe care el a adus-o la îndeplinire în calitate de conducător al lui Israel dau mărturie despre importanța lucrării unei mame creștine... Într-o foarte mare măsură, mama ține în mâinile sale destinul copiilor ei" (*Figuri din istoria biblică a Vechiului Testament*, vol. 1, pag. 249).

Solicitări speciale pentru mamele de azi

Pot mamele creștine care lucrează și sunt plecate de acasă în cea mai mare parte a timpului să îndeplinească misiunea bisericii azi? Nu poate să nu

existe o formulă de a îmbina eforturile de creștere a copiilor cu menținerea unui serviciu. Trebuie să le dăm mamei care lucrează speranța de a face față acestor solicitări.

Noi, Kathleen și Jonathan, călătorim mult în lucrarea noastră pentru biserică și adesea avem de a face cu această situație. De aceea sugerăm:

1. Mamele trebuie să fie cu copiii lor în timpul prunciei și vârstei preșcolare. Când ei ajung la vârsta școlară, mamele ar putea să-și ia serviciu cu jumătate de normă, să meargă la serviciu în timp ce copiii sunt la școală și să fie acasă când ei se reîntorc. Ellen White îndruma pe mame: "Prima mare lucrare a vieții voastre este să fiți misionare acasă" (*Testimonies*, vol. 4, pag. 138).

Unele tendințe pe piața muncii, permițând lucrul la domiciliu, oferă o flexibilitate de aranjamente de lucru, îmbinate cu siguranță financiară, aducând o soluție mai satisfăcătoare pentru problemele familiei creștine.

2. O mamă, sfătuiește Ellen White, trebuie "să fie prudentă când încredințează altor mâini modelarea minții copilului" (*Fundamentals of Christian Education*, pag. 156). Dacă nu găsim pe cineva în care să avem deplină încredere, nu trebuie să lăsăm copiii noștri în grija altora.

Sfatul Elenei White către mamele care lucrează a fost inspirat din propria ei experiență. Din cauza călătoriilor numeroase, James și Ellen au trebuit să aranjeze ca primul lor fiu, Henry, să rămână cu familia Howland timp de cinci ani (Arthur L. White, *Ellen G. White: The Early Years*, pag. 153). Ei au lăsat de asemenea pe cel de al doilea fiu, Edson, de 9 luni la

acea vreme, în grija lui Clarissa Bonfoey (ibid., pag. 177).

Când copiii noștri Andrew și Andrea erau mai mici, Kathleen lucra la Spitalul adventist din Bandung, iar Jonathan la Universitatea adventistă din Indonesia. Am acceptat invitația de a lucra în aceste două instituții numai pentru că aveam acasă ajutor gospodăresc și școlar, iar mama lui Jonathan a fost dispusă să îngrijească de copii în timpul zilelor săptămânii. Noi am încredințat copiii grijii și supravegherii ei depline.

Credința mamei le asigură reușita

Credința nu este importantă doar pentru mântuirea noastră viitoare, ci și pentru viețuirea noastră zilnică. Cum le poate ajuta credința pe mamele care au serviciu, să aleagă ce e bine în situații complicate?

1. Examinați-vă motivele. Pavel scria: "Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați" (2 Cor 13,5). Înainte de a lăsa pe copiii noștri în mâna altora, să ne întrebăm: "Trebuie cu adevărat să avem serviciu și să riscăm viitorul copiilor noștri? Mentă? Ca creștini, noi credem că banii nu sunt prima noastră prioritate, pentru că Dumnezeu nu ne abandonează niciodată.

2. Aveți credință în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. După ce ne examinăm și descoperim că motivația noastră de a lucra în afara căminului nu este egoistă, credința în Dumnezeu ne ajută să înfruntăm problemele. Este nevoie de mame în lucrarea lui Dumnezeu! Noi credem că "lucrarea lui Dumnezeu de pe acest

"Prima mare lucrare a vieții voastre este să fiți misionare acasă."

pământ nu poate fi terminată până când bărbații și femeile care compun biserica noastră nu se înrolează în lucrare și nu își unesc eforturile cu cele ale pastorilor și slujbașilor bisericii (*Gospel Workers*, pag. 352). Astfel, mamele care lucrează pot cere împlinirea făgăduințelor lui Hristos, că "Domnul Însuși va merge înaintea ta, El Însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme și nu te spăimânta!" (Deut. 31,8).

3. Credința veritabilă. Totuși credința nu trebuie să fie încumetare. Doar să spunem că lucrăm pentru Dumnezeu și să "credem" că Dumnezeu Se va îngriji de toate, în timp ce nu depunem nici un efort să facem ceva pentru copiii noștri, este o încumetare. Da, noi trebuie să avem credință că Dumnezeu va purta de grijă pentru copiii noștri; cu toate acestea, El așteaptă să petrecem cu ei suficient timp de calitate.

Când ambii am fost chemați să lucrăm la sediul Diviziunii Extremului Orient, Andrew și Andrea erau în primele clase ale școlii generale. Deși munca noastră pretindea să călătorim mult prin diviziune, am încercat tot ce am putut mai bine să aranjăm itinerariile noastre așa încât cel puțin un părinte să fie acasă cu copiii. Uneori întâmpinam situații inevitabile în care amândoi călătoream în același timp. Totuși, am evitat cât am putut călătoriile simultane.

(continuare în pagina 20)

Familii solide în ciuda greutăților

Apărarea căminului merită orice efort

Ralph și Imogene Thompson

Cum merge familia, așa merge biserica. Cum merge familia, așa merge națiunea. Știind aceasta, Satana și-a îndreptat cele mai severe atacuri asupra acestei instituții. Trăim astăzi într-o lume în care căsniciile și familiile se dezintegrează.

Să începem cu începutul: temelia familiei se află în relația noastră cu Isus Hristos. El este Stâncă pe care stă fiecare familie biruitoare. Copiii noștri cântă:

*"Pe Isus în inimi de-L avem,
fericit cămin, fericit cămin..."*

*Când tata ascultă de Isus, fericit
cămin, fericit cămin..."*

*Când mama ascultă de Isus,
fericit cămin, fericit cămin..."*

Aceasta este mai mult decât o exprimare sentimentală versificată, pusă pe melodie. Este un fapt fundamental al Scripturii. Pentru că, așa cum Biblia spune: "Dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzesc" (Ps. 127,1). Și dacă nu zidește Domnul o casă, toate strădu-

ințele noastre pentru fericire sunt zadarnice.

Faceți pe Hristos cap și centru

Astfel, trebuie să-L facem pe Hristos capul familiei. Când atât tatăl, cât și mama Îl cunosc pe El ca Mântuitor și Domn, și exemplifică modul Său de viață înaintea copiilor lor, atunci acel cămin este pe drumul către fericire.

Închinarea spirituală în jurul Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie un eveniment familial regulat. Acesta dă tonul pentru locuirea laolaltă și fericirea familiei, pregătindu-ne mai bine pentru a întâmpina multele neplăceri și conflicte care apar inevitabil în orice familie.

Se spune despre căsătorii că se încheie în cer dar trebuie să le trăim aici, pe pământ. Aceasta înseamnă a da și a primi, din partea ambilor soți. Ei trebuie să fie pregătiți să se întâlnească la jumătatea drumului, fiecare

de dragul celuilalt - atâta timp cât compromisul nu atinge principiile. În ce privește pe copiii noștri, trebuie să fim gata să-i ascultăm cu respect reciproc.

În unele societăți, bărbatul are ultimul cuvânt. El poruncește și se așteaptă ca soția și copiii lui să asculte. Însă acest model de conducere în familie este din ce în ce mai mult pe cale de dispariție, chiar în acele societăți care au cunoscut un model patriarhal. Dacă Biblia cere bărbaților să-și iubească nevestele așa cum se iubesc pe ei înșiși, atunci dragostea trebuie să fie temelia relațiilor familiale și regula de aur trebuie să fie norma. Copiii să asculte pe părinții lor "în Domnul" (Ef. 6,1). Și nu poate fi armonie familială când părinții sunt rigizi, pretențioși, fără respect și brutali cu copiii lor.

În fiecare cămin pot să apară neînțelegeri. Acestea se întâmplă pentru că fiecare membru al familiei este diferit de ceilalți. Copiii noștri sunt toți diferiți și ne răspund în mod diferit. Dumnezeu nu dorește ca cineva să-și piardă personalitatea în aceea a altuia. Așa că trebuie să învățăm să înțelegem și să respectăm punctele de vedere ale celuilalt. Trebuie să învățăm să discutăm deosebirile noastre într-un spirit de compromis și acceptare.

Uneori, în mijlocul iureșului și agitației vieții, încercând să ne armonizăm ințele, este greu să găsim timp să ne oprim și să discutăm lucrurile, să comunicăm unul cu altul așa cum ar trebui. În familiile în care ambii părinți trebuie să lucreze pentru a-și întreține copiii la școală, este nevoie de o atenție deosebită, ca nu cumva nervii dezlănțuiți să dea naștere la

confruntări distructive între membri. Trebuie să ne facem timp să ne ascultăm reciproc.

Pericole pentru unitatea familiei

Unitatea familiei începe să se destrame atunci când un membru decide să facă ceva fără să țină seama de efectele asupra celorlalți. Ca membru al familiei, dacă urmărirea scopului meu ar amenința unitatea căminului, trebuie să fiu dispus să mai studiez acel plan, să-l modific și, dacă este necesar, chiar să-l abandonez.

Nu trebuie îngăduit ca relațiile exterioare să tulbure fericirea și liniștea cercului căminului. În timp ce fiecare membru al familiei va avea prietenii săi, ca și alte relații, acestea nu trebuie să fie menținute în detrimentul familiei.

Acum, despre problema divorțului. Astăzi suntem confrunțați cu acest fenomen pe o scară tot mai întinsă, nu numai în societate, ci și în biserică. Acest rezultat trist al căderii omului și-a făcut simțit rezultatul teribil în căminurile și bisericile noastre.

Cum pot doi oameni, care cândva au declarat în mod pasionat dragostea lor unul față de altul, să se decidă pentru despărțire? De ce ajung doi oameni, care s-au unit împreună "în bine și în rău, până când moartea ne va despărți", să se urască atât de mult încât să se îndrepte către tribunal? Biserica poate vorbi despre "parte vinovată" și "parte nevinovată", însă experți în viața de familie încep să pună acum sub semnul întrebării astfel de caracterizări superficiale. Cum putem ști cu certitudine că una din părțile implicate în divorț este absolut vinovată, iar cealaltă absolut nevinovată?

Desigur, necredințioșia față de jurământul căsătoriei - o cauză majoră a divorțului - a fost condamnată în mod universal, atât în biserică, cât și în societate în general. Dar astăzi, pe lângă acest factor, oamenii găsesc multe alte motive pentru divorț - unele dintre ele lipsite de bază morală, iar altele de-a dreptul banale. Nu se așteaptă să fie dovedită necredințioșia față de jurământul căsniciei, nici adulterul sau alte acte imorale. Recăsătorirea urmează imediat, fără ca partea sau părțile implicate să gândească în mod adecvat la impactul asupra copiilor, asupra rudelor și bisericii.

O cauză majoră a divorțului este aceea a "înjugării la un jug nepotrivit." Putem fi înjugați nepotrivit în sens religios - adică să aparținem de confesiuni religioase diferite. Tensiunile ce rezultă din crezuri religioase în conflict pot duce la fricțiuni, resentimente și, în final, separare sau divorț.

Însă persoanele din cadrul aceleiași denominațiuni pot fi deasemenea înjugate nepotrivit - în sens social, cultural sau emoțional. Asemenea situații pot exercita presiuni serioase asupra căsătoriei.

În cele mai multe cazuri de despărțire, există elementul egoismului de partea unuia sau a ambilor parteneri. Ei nu sunt dispuși să se adapteze particularităților celeilalte persoane. Ei nu sunt dispuși la un compromis. Ei nu învață să dea și să ia. Banii sunt o altă cauză majoră a prăbușirii familiilor. Uneori, nepotrivirile fizice pot da naștere la tensiuni, neînțelegeri și divorț.

Însă oricare ar fi lupta, oricare ar fi situația pe care o întâmpină căsnicia dvs., vă implorăm să nu apelați la divorț

decât în ultimă instanță. Oricare ar fi provocarea, reconcilierea trebuie să fie prioritatea nr. 1.

Există situații, desigur, în care un soț este pus în pericol fizic, în care viața este serios amenințată. Sub astfel de împrejurări, separarea poate deveni legitimă. Credem însă că îndemnul biblic înclină cu greutate în favoarea rămânerii împreună, pentru a găsi o cale de împăcare prin Evanghelie, prin rugăciune. Trebuie să facem orice încercare pentru a salva căsniciile noastre.

Înainte de a vă gândi la despărțire, gândiți-vă la copiii implicați. Gândiți-vă la impactul unei asemenea întorsături asupra vieții lor. Câți copii au fost afectați, răniți pe viață, de divorțul părinților lor?

Nici unul dintre noi nu este perfect. Toți trebuie să învățăm să ne iertăm unul pe celălalt, în ciuda greșelilor și deosebirilor. Acesta este locul în care dragostea lui Dumnezeu este pusă la probă. Aici se manifestă puterea Evangheliei.

"Atât în bine, cât și în rău, până când moartea ne va despărți." Această declarație solemnă, rostită la binecuvântarea căsătoriei, nu trebuie privită cu ușurătate. Apelul nostru pentru cei căsătoriți este ca ei să rămână împreună. Încercați, cu ajutorul lui Dumnezeu, să rezolvați dificultățile care se ridică. Încercați să-i scutiți pe copiii voștri de trauma de a vedea doi oameni pe care ei îi iubesc cel mai mult, despărțindu-se. Implorăm căminurile adventiste să se roage împreună, să rămână împreună și să facă compromisurile necesare de dragul unității familiei.

Dacă totuși, în ciuda tuturor acestora, are loc divorțul, atunci fiți siguri că Dumnezeu este un

Dumnezeu al dragostei și acceptării.

Vom încheia cu un cuvânt de mângâiere pentru cei care au divorțat deja și caută să vindece rana care s-a produs în viețile lor. Isus poate vindeca pe cel rănit. Iar noi, ca biserică, trebuie să fim iubitori, iertători și dispuși să acceptăm pe fiecare. Trebuie să facem tot ce putem mai bine, pentru a ajuta pe cei ce sunt confrunțați cu această traumă. Trebuie să ne deschidem către ei brațele iubirii și acceptării. Trebuie să-i asigurăm că, chiar dacă viața le-a dat o lovitură zdrobitoare, brațele îndurătoare ale lui Dumnezeu se întind să-i îmbrățișeze și să-i înconjoare cu iubire veșnică - de care ei nu vor fi niciodată despărțiți.

Fie ca Dumnezeu să facă din căminurile noastre "un strop de cer, care să ajungă în cer."

Întrebări pentru discuție:

1. Ce trebuie să facă familiile când planurile și aspirațiile lor sunt în conflict? Cum se poate dezvolta armonia într-un astfel de cadru?

2. Care sunt unii dintre pașii pe care familiile îi pot face, pentru a preveni cauzele divorțului?

3. Cum trebuie să se raporteze biserica la cei care trec prin trauma divorțului?

Ralph Thompson este secretarul executiv al Conferinței Generale; Imogene Thompson este asistentă la Spitalul adventist Washington.

Ajutor pentru mamele de azi

(urmăre din pagina 17)

Înainte de a pleca într-o călătorie, ne rugăm cu copiii noștri, îi îmbrățișăm și îi sărutăm, și le aducem aminte că: "Domnul este singurul vostru Păstor. Duhul Lui să vă călăuzească fiecare pas al căii voastre." Credința în Dumnezeu înseamnă să ne încredințăm grijii și protecției Sale.

În programul aglomerat al Ellenei White, ea se gândea adesea la copiii ei și tânjea să fie împreună cu ei. Odată, într-un vis, ea a spus: "Nu pot să fac decât așa de puțin bine; de ce nu am putea să fim cu copiii noștri și să ne bucurăm de prezența lor?" Un înger înalt, care stătea alături de ea, a zis: "Ai dat Domnului două flori frumoase, mîreasma căroră este o tîmăie plăcută înaintea Lui, și este mai de preț în ochii Lui decât aurul sau argintul, pentru că este un dar al inimii. În darul acesta este adunată fiecare fibră a inimii, mai mult decât în orice altă jertfă. Nu trebuie să privești la ceea ce izbește ochiul acum, ci să ai ochiul ațintit numai la datoria ta, la slava lui Dumnezeu și să înaintezi potrivit providenței care-ți deschide calea, și drumul se va lumina înaintea ta. Orice lepădare de sine, orice sacrificiu este înregistrat cu credincioșie și își va primi răsplata" (în Arthur White, pag. 177). Această experiență a încurajat-o pe sora White ca mamă care lucra și, prin credință, ea și-a continuat lucrarea cu credincioșie până la sfârșitul vieții.

Ești o mamă care ai serviciu și întâmpini dificultăți? Credința și încrederea în purtarea de grijă a lui Dumnezeu te vor ajuta să învingi îngrijorările

legate de copiii tăi. Continuă să-i iubești și să le porți de grijă. Continuă să te rogi pentru ei, ai grijă să fie în mâini bune și petrece timp de calitate cu ei, dându-le atenție în orice ocazie.

Apoi continuă să ai credință că Hristos Se va îngriji de restul. Adu-ți aminte de una din cele mai mari făgăduințe: "Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsște niciodată în nevoi" (Ps. 46,1). Da, plăcerea lui Dumnezeu de a ajuta pe poporul Său nu privește numai trecutul, ci El este alături de mamele din această lume modernă.

Întrebări pentru discuție:

1. Cum poate o mamă, care se străduiește să păstreze un echilibru între cerințele căminului și ale serviciului, să găsească timp pentru devoțiune?

2. Poți să te gândești la anumite femei căsătorite din Biblie, care erau implicate de asemenea într-o lucrare ce necesita călătorii, la fel ca și Ellen White? (O sugestie: vezi Luca 8,1-3).

3. Ce sugestii poți da unui bărbat sau unei femei pentru care munca a ajuns asemenea unui drog?

Dr. Kathleen Kuntaraj este directorul departamentului de sănătate în Diviziunea Orientului Îndepărtat, iar soțul ei, Jonathan, conduce departamentul Slujirea bisericii în aceeași diviziune. Au doi copii: Andrew și Andrea.

Cei singuri în familia lui Dumnezeu

Ce înseamnă să ajungem cu adevărat frați și surori în Hristos?

Audray Johnson

Era Sabatul dinainte de Ziua Mamei, un eveniment favorit pentru familiile și bisericile din America de Nord. Ornamente florale de orhidee, unele costisitoare, care se găsesc numai la florării, altele cumpărate din piață, erau purtate cu încântare. Marea bise-rică a colegiului era plină până la refuz. Pastorul a ales să vorbească despre importanța relațiilor de căsătorie.

"Este important ca soțiile să nu uite să se mențină în așa fel încât să arate bine, așa cum arătau atunci când îl așteptau pe omul visurilor lor", sfătuia pastorul. El era un bărbat sensibil și probabil că ar fi fost mâhnit să știe cât de multă durere au provocat lui Annie cuvintele sale. Ea era tânără și, după standardele oricui, frumoasă. Dar ea stătea singură... Era în curs de divorț. Soțul ei era prezentabil, prietenos și talentat, dar de acum se știa că trăia o viață imorală. Așa că Annie stătea singură și se gândea la o cale de a pleca de la biserică în mod politic.

Cine mai era în această mare adunare? Mulți studenți de colegiu, necăsătoriți. Câțiva tineri, femei și bărbați, dedicați formării unei cariere, pe care drumul educațional atât de lung i-a împiedicat să se căsătorească până acum. Multe femei cu părul alb erau grupate, iar altele erau risipite prin sală. Mame singure și câțiva tați se aflau împreună cu copiii lor.

Desigur, existau și destule "familii obișnuite" care ședea împreună, cu copii în brațe - unii deja adormiți, spre ușurarea părinților lor obosiți. Perechi de vârstă mijlocie, având copii mari, sau chiar nepoți, erau de asemenea între ascultători.

Altfel decât ceilalți

Către amiază copiii au devenit neliniștiți. Însă pastorul a câștigat atenția copiilor, când a cerut ca toate perechile căsătorite să se ridice și să-și reînnoiască jurământul căsătoriei. Era un grup interesant, dar nu atât de numeros cum s-ar fi așteptat. Unii păreau satis-

făcuți, alții fără tragere de inimă; câțiva s-au rușinat.

Surorile cu părul alb au privit în pământ, în timp ce bărbații cărunți stăteau singuri, privind drept înainte. Cei divorțați, cei care își cresc singuri copiii, cei ce sperau să se căsătorească, cei care au ales să nu se căsătorească și cei care erau singuri pentru că tovarășii lor de viață nu au îmbrățișat niciodată adventismul, ori l-au părăsit, trăiau clipe neplăcute. Toți erau spectatori ai unui ritual care nu li se potrivea. Annie a părăsit biserica de îndată ce s-au ridicat cei căsătoriți.

Aceasta este o întâmplare adevărată. În fiecare Sabat dimineața, o mare varietate de oameni ai familiei sunt așezați pe scaunele celor mai multe comunități adventiste.

Oameni ai familiei? Sunt cei singuri "oameni ai familiei"? Cum privește comunitatea mea pe tânăra de 35 de ani cu o carieră înaltă sau pe studentul singur care frecventează o facultate din apropiere? Spunem noi câteodată: "Ce face o fată așa frumoasă ca tine singură?" sau "Ce s-a întâmplat cu el de încă nu s-a căsătorit?" Câte din comunitățile noastre oferă un cadru pentru tinerii adulți, să se întâlnească și să se bucure de partășie unii cu alții și cu membri prietenoși, prietori, din comunități?

Despre biserica creștină timpurie, la vremea Cincizecimii, se spunea: "Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățescă... Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod" (Fapte 2,42-47).

Ce exemplu de urmat pentru biserică! Nu este de mirare că versetul se încheie, "Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei care erau mântuiți." *Părtășia* este cheia creșterii bisericii.

Misiunea bisericii

Doi teologi, Ray Anderson și Dennis Guernsey, care au acordat o considerație deosebită teologiei familiei, scriu: "Poate biserica să promoveze în societate căsnicii stabile și o viață de familie sănătoasă, fără a abandona pe cei necăsătoriți și să-i așeze în poziția de cetățeni de categorie inferioară? Nu numai că poate, dar și trebuie. Adevărata părtășie (*koinonia*) a lui Hristos adună atât pe creștinii care au trăit în diferitele veacuri ale istoriei, dar și pe cei care se află acum în comunitatea creștină, cu toate deosebirile dintre ei. Nu numai că toate părțile trupului trebuie să funcționeze, ci trebuie să funcționeze împreună."

Dacă toți membrii, tineri și bătrâni, bărbați și femei, căsătoriți și necăsătoriți, se bucură și suferă împreună, căminurile și familiile noastre nu vor avea de pierdut! În schimb, nu va trebui să purtăm singuri întreaga povară de a descoperi valoarea noastră personală.

Totuși, biserica nu a fost mereu prietenoasă, nici nu a creat un simțământ al familiei celor care trăiesc necăsătoriți sau care sunt singuri cu copiii. În Statele Unite, spun recensământele, mai mult de 50% dintre adulți vor petrece o parte semnificativă a vieții lor singuri, divorțați sau văduvi.

Dincolo de prima naștere

Dacă învățătura lui Isus despre nașterea din nou înseamnă ceva, ea ne spune că prima naștere nu este suficientă. Aceasta mai înseamnă

că există o a doua naștere, bazată pe relația cuiva cu Dumnezeu, și că aceasta există aparte de relația cuiva cu orice familie pământească. Cu alte cuvinte, Isus a conceput biserica asemenea unei familii.

O familie sănătoasă lărgită nu exclude, din cauza statutului lor marital, un frate sau o mătușă singură, o fiică sau un fiu care au divorțat. Nici familia sănătoasă a bisericii nu consideră pe cei necăsătoriți ca fiind de un statut inferior.

Ce putem spune despre divorțați? Sunt ei "oameni ai familiei"? Sunt cei văduvi "oameni ai familiei"? Unii vor răspunde nu celor divorțați și da celor văduvi, pentru că, până la urmă, cei văduvi nu au cum să nu fie în starea lor prezentă. Dar cum răspundem față de cei divorțați? Unele persoane rău informate oferă numai învinovățire, suspiciune, condamnare și bârfa.

O mamă singură și-a adunat tot curajul ca să participe împreună cu fiul ei la masa festivă a părinților și fiilor de la un colegiu adventist. Când ceilalți de la masa lor au descoperit că ea era divorțată, ea și cu fiul ei au fost excluși de la orice conversație. Nu cred că aceasta avea Isus în minte când ne-a chemat să fim frați și surori în El.

În trupul lui Hristos, noi suntem frate și soră înainte de a fi soț sau soție. Ca fii și fiice ale lui Hristos, noi suntem frate și soră pentru tatăl și mama noastră înainte de a fi fiul și fiica lor. Aceasta este prioritatea. Noi rămânem frați și surori de-a lungul schimbărilor și pierderilor vieții. Scriptura ne învață că noi suntem împreună moștenitori cu Isus Hristos.

"Frate" și "soră" nu sunt simple vorbe care să sune pios. Biserica este o familie de fa-

mili. Motorul acestei familii este relația noastră cu Isus Hristos, care ne cheamă apoi ca să fim frați și surori unul pentru altul.

Biserica nu este un club sau o asociație profesională, în care oamenii se adună cu interese specifice comune. De exemplu, când o persoană devine membră a unei asociații a asistenților medicali, face aceasta pentru a se perfecționa în profesie. Ceilalți membri din cadrul asociației îi pot fi colegi, dar ei nu sunt frați sau surori în sensul în care creștinii sunt în biserică.

Fiecare ființă omenească reprezintă o valoare

Este una să fii de acord cu anumite idei, și alta să le pui în practică. Cele mai multe comunități creează o atmosferă primitoare pentru familii, în vreme ce persoanele singure nu se potrivesc în tiparele lor.

Noi, creștinii, trebuie să fim câștigați de conceptul legăturii de rudenie. Rudenia - ideea de comunitate ca familie, ca părtășie - dă valoare ființei omenești, care nu este determinată numai de starea de căsătorie sau necăsătorie.

Tot așa cum o familie sănătoasă are în vedere pe fiecare în distribuirea îndatoririlor gospodărești, biserica sănătoasă include în lucrarea din biserică toate persoanele, potrivit darurilor lor. Cei singuri sunt ucenici, tot atât de mult ca și frații și surorile lor care sunt căsătorite. Ei pot activa la copii, pot lucra în Școala de Sabat, pot cânta în cor sau pot sluji în comitetul comunității.

În același fel cum o persoană dintr-o familie sănătoasă poate trece printr-o criză și poate solicita pe membrii

(continuare în pagina 25)

Ținte ale mandatului de părinte

Cum să înconjurăm pe copiii noștri cu influențe
binefăcătoare?

Emilio și Ada Garcia-Marenko

Adolfo și Carmen sunt părinți pentru prima dată. Ei se simt copleșiți de sfaturile numeroase și contradictorii, pe care le primesc de la prieteni și de la rude. Edward și Roxana doresc ca cei doi copii ai lor, Edward de 4 ani și Azalia de 2 ani, să devină mai puțin dependenți de ei. Eugen și Lola, ai căror copii au 17, 14 și 12 ani, îi sfătuiesc însă să se bucure de copiii lor acum, înainte ca pledoaria pentru independență să înceapă.

Ceea ce aceste familii au în comun este sarcina dificilă de a crea un mediu familial care să-i ajute pe copiii lor în procesul creșterii și devenirii ca bărbați și femei care-L iubesc pe Dumnezeu, au o relație personală mântuitoare cu Isus și sunt vrednici, nobili și cinstiți.

Ca tați și mame întâmpinăm mari dificultăți. Viitorul bisericii, al societății și al națiunii în generațiile care vin va depinde într-o mare măsură de ceea ce facem în puținii ani în care copiii sunt cu noi. De aceea

este de o importanță crucială pentru noi să înțelegem pe deplin că Dumnezeu așteaptă să exercităm cea mai bună influență posibilă acasă, pentru a ajuta pe copiii noștri să atingă idealul ceresc. Este important să avem o viziune clară a obiectivelor lucrării pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o.

Acestea sunt cel puțin patru.

Prima este de a reprezenta caracterul lui Dumnezeu în mod corect. Dumnezeu a ales rolul de tată pentru a ilustra ceea ce este El pentru noi. Printre cele mai gingașe afirmații despre legătura care ne unește cu El, sunt cele sugerate de legătura dintre un tată și copiii săi. Ne adresăm lui Dumnezeu, folosind unul dintre cele mai familiare nume pe care le folosim pentru a ne adresa tatălui nostru pământesc. Aceasta este semnificația expresiei "Ava, Tată!" întâlnită în Romani 8,15 și Galateni 4,6. Este semnificativ că Isus a folosit-o în timpul crizei Sale supreme, când a exclamat: "Ava, adică:

Tată, - Ție toate lucrurile Ți sunt cu puțință... Totuși, făcă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu."

Ellen White afirmă că "părinții... stau în locul lui Dumnezeu pentru copiii lor" (*Child Guidance*, pag. 480). Ei "sunt reprezentanții lui Dumnezeu" (*Educație*, pag. 284). Acesta este un adevăr universal. Studiile au arătat că imaginea noastră despre Dumnezeu are mult de-a face cu aceea pe care ne-o formăm despre părinții noștri (sau cei care au ținut locul părinților) din timpul copilăriei noastre.

Recunoscând aceasta, Ellen White spunea: "Părinții și profesorii trebuie să aprecieze mai adânc răspunderea și cinstea puse de Dumnezeu asupra lor, făcându-i față de copii reprezentanții Lui. Caracterul descoperit în contactele vieții zilnice va lămuri copilului, spre bine sau spre rău, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu:

"Cum se îndură un tată de copiii săi, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El" (Ps. 103,13). "Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu" (Is. 66,13).

"Fericit copilul în care asemenea cuvinte nasc iubire, recunoștință și încredere" (*Educație*, pag. 242, 243).

O reprezentare incorectă a lui Dumnezeu ar putea avea urmări fatale pentru dezvoltarea copiilor noștri. Aceasta ar putea constitui începutul unor relații familiale anormale, cu problemele pe care le aduc pentru copil. Ea ar putea declanșa atitudini de teamă, respingere sau răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, ca și împotriva oricărei forme de autoritate. Este vital deci să transmitem copiilor noștri o imagine corectă despre Dumnezeu.

Așa cum a spus-o George, un tânăr de 24 de ani, unui profesor care încerca să descrie pe Dumnezeu ca tată al lui: "Nu spuneti vă rog că Dumnezeu mă iubește și că El este ca tatăl meu. Dacă El ar fi ca tatăl meu, atunci nu m-ar iubi." Apoi a strigat, în disperare: "Dacă Dumnezeu este ca tatăl meu, nu vreau să am nimic de a face cu El!"

Prima noastră lucrare trebuie să fie deci să ne dedicăm pe noi înșine să prezentăm un portret personal al lui Dumnezeu.

Al doilea obiectiv al lucrării încredințate nouă este de a transmite copiilor noștri valorile creștine. Ei sunt bombardați în mod continuu, din toate direcțiile de un potop de influențe care încearcă să sãdească în ei valori în opoziție cu învățătura creștină. Părinții creștini ar trebui să supravegheze în mod activ influența prietenilor asupra copiilor lor - de asemenea influența cărților, televizorului, jocurilor, jucăriilor, programelor de calculator și altele. Ei trebuie să știe ce se întâmplă la școală. Ei trebuie să cunoască pe adulții cu care copiii lor vin în legătură și, de asemenea, orice lucru care are potențialul de a influența căile sensibile, ușor modelabile ale minților lor.

Este vital ca părinții să dezvolte legături de familie pozitive, să modeleze în viața lor valorile pe care încearcă să le transmită; să încurajeze părtășia cu alte familii care susțin valori similare; să ofere posibilități pentru copiii lor să se implice în lucrări utile și slujire neegoistă pentru alții.

Însă cea mai importantă cale de a transmite valorile creștine este de a face prioritară propria

noastră relație personală cu Isus - în cuvinte și în fapte.

Al treilea mare obiectiv este de a-i ajuta pe copiii noștri să dezvolte caractere asemenea lui Hristos. Serva Domnului spune: "Faceți din modelarea caracterelor copiilor voștri după Modelul divin lucrarea vieții voastre" (*Child Guidance*, pag. 476).

Pentru a îndeplini aceasta, trebuie să înțelegem idealul divin. Biblia este plină de învățături și ilustrații despre dezvoltarea caracterului. Deuteronom 6, de exemplu, vorbește despre ridicarea aducerilor amintite ale purtării de grijă a lui Dumnezeu ca mijloace didactice pentru generațiile viitoare. Fericitările sunt alte exemple. Aici, Domnul zugrăvește o imagine a idealului divin pentru un caracter echilibrat și bine dezvoltat (Matei 5,3-12). Pavel, scriind în Galateni 5,22.23, învață că roada Duhului este un caracter plin de "dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânarea poftelor." În Filipeni 4,8 el vorbește despre importanța supravegherii chiar a gândurilor noastre, dacă dorim să dezvoltăm un caracter curat, nobil. "Încolo frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste...drept...curat ...de iubit... să vă însulețească."

Când copiii noștri erau încă mici, am găsit un exemplar al unei cărți extraordinare pentru dezvoltarea caracterului copiilor noștri. Textul, potrivit pentru copii preșcolari și însoțit de imagini color, era bazat pe lista de virtuți a scării lui Petru (credință, faptă, cunoștință, stăpânire de sine, etc.) care face parte din dezvoltarea caracterului creștin (2 Petru 1,5-7).

Scrierile servei Domnului conțin de asemenea învățături de la Dumnezeu pentru părinți despre acest subiect. Toți părinții adventiști ar trebui să citească *Divina vindecare, Educație și Solii pentru tineret*, pentru a avea o înțelegere mai cuprinzătoare a planului lui Dumnezeu pentru copiii lor.

Mai presus de toate, trebuie să petrecem timp și energie studiind pasajele din Biblie și Spiritul Profetic care tratează copilăria, adolescența și tinerețea lui Hristos. Capitolele 7-9 din *Hristos, Lumina lumii*, trebuie să fie citite obligatoriu, de către tații și mamele care sunt interesați cu adevărat să-i ajute pe copiii lor să dezvolte un caracter asemenea lui Hristos.

Al patrulea obiectiv al mandatului de părinte este de a pregăti pe copiii noștri să se conducă pe ei înșiși.

"Ținta disciplinei este formarea copilului pentru a se călăuzi pe sine" (*Educație*, pag. 284). Copiii sunt născuți fără capacitatea de a decide, de a judeca și acționa singuri. Pentru a învăța cum să se conducă, ei au nevoie de instruire, motivație, călăuzire, disciplinare, precum și de o atmosferă de prețuire și acceptare.

Un autor a sugerat că formarea capacității de autoconducere la copii implică 7 elemente fundamentale, printre care: percepția copilului că el se dezvoltă în ceea ce privește capacitățile personale; un simț al valorii personale; convingerea că va fi în stare să modifice mediul oricând va fi necesar; capacitatea de a se cunoaște pe sine și de a controla lumea interioară și capacitatea de a se raporta în mod eficient la alții.

Mai presus de toate, un copil trebuie să învețe să se încreadă în Dumnezeu și să caute voința Lui. De aceea, este important să-i ajutăm pe copii să-și formeze un stil personal de devoțiune și o relație strânsă cu Dumnezeu.

Sarcina de a înconjura pe copiii noștri cu influențe pozitive, pentru a împlini marile obiective ale mandatului de părinte, nu este o lucrare ușoară. Ea cere dedicare, predare totală, perseverență și o înțelegere crescândă a dragostei lui Dumnezeu. În mod deosebit, ea implică o relație veritabilă cu Tatăl a toate, reamintindu-ne că El este mult mai interesat în mântuirea copiilor noștri decât am putea fi noi vreodată.

"După ce v-ați împlinit cu credincioșie îndatoririle față de copiii voștri," spune serva Domnului, "prezentați-i înaintea lui Dumnezeu și cereți-I să vă ajute. Spuneți-I că voi v-ați făcut partea și apoi, în credință, cereți ca Dumnezeu să-și facă partea, ceea ce voi nu puteți face... El vă va auzi când vă rugați Lui și Îi va face plăcere să răspundă rugăciunilor voastre" (*Child Guidance*, pag. 256).

Să prezentăm pe copiii noștri înaintea Domnului și să ne încredem pe deplin în făgăduințele Sale iubitoare. Vom primi la timp de la Dumnezeu răsplata vieții veșnice, pentru noi înșine și pentru ei.

Întrebări pentru discuție:

1. Discutați cele patru mari obiective ale mandatului de părinte, menționate de autor. Care considerați că este mai important? De ce?

2. De ce ar trebui părinții să fie preocupați de influențele care înconjoară pe copiii lor? Ar putea această preo-

cupare să cuprindă și persoane din comunitate? De ce?

3. Care considerați că este cea mai mare bucurie a mandatului de părinte? Ce admiri cel mai mult la părinții tăi?

Emilio Garcia-Marenko este vice președinte academic la Universitatea Montemorelos, Mexic. Ada conduce în aceeași universitate serviciul de counselling. Ambii susțin și cursuri universitare de familie.

Cei singuri în familia lui Dumnezeu

(urmăre din pagina 22)

familiei să o ajute să-și împlinească acea nevoie, tot așa biserica sănătoasă va deveni familie pentru persoana în nevoie. Îmi aduc aminte de o mamă singură, a cărei casă suferea de prea puțini bani și prea multe îndatoriri. Era aproape copleșită, când grupa ei din cadrul școlii de Sabat a venit să-i taie lemne, să plivească buruienile, să repare gardul și ușa. Ei au vopsit și au reparat o zi întreagă - recreându-se prin aceasta. Au acționat ca familia lui Dumnezeu, în treburi pământești, dar importante.

Să slujim familia bisericii înseamnă să oferim căldură și prietenie persoanelor văduve, multă vreme după serviciul de înmormântare. Cât de adesea un soț îndoliat a auzit spunându-i-se: "Cred că te simți bine..." numai pentru că el sau ea vine la adunare, la fel de bine îmbrăcat(ă) ca de obicei. Însă după aceea, îndoliatul pleacă acasă și petrece restul Sabatului singur.

Sabatul ar trebui să fie ziua cea mai fericită a săptămânii pentru cei care sunt singuri, în

special pentru cei care tocmai au trecut printr-un divorț sau au suferit moartea tovarășului de viață. Mângâierea și prezența lui Dumnezeu este un ajutor totdeauna prezent, însă familia lui Dumnezeu este chemată să participe la această lucrare divină!

Trebuie de asemenea să nu uităm pe căsătoriții "necăsătoriți". Aceștia au soți care nu mai împărtășesc, sau nu au împărtășit niciodată adventismul sau credința creștină. Aceasta este un alt fel de singurătate care cheamă familia lui Dumnezeu să aibă în vedere și să poarte de grijă tuturor.

Cu mulți ani în urmă, fratele Richards spunea unui grup de soții de pastor: "Scăpați-mă de comunitățile de pensionari... sau de orice alt loc care îi separă pe oameni. Avem nevoie de tineri", spunea el, "și avem nevoie de bătrâni, de căsătoriți, de necăsătoriți, de divorțați, de bolnavi și de sănătoși. Avem nevoie unul de celălalt. Toți avem nevoie de Isus și Isus are nevoie de fiecare dintre noi." Într-adevăr.

Întrebări pentru discuție:

1. Care este procentajul aproximativ al celor din comunitatea dvs. care sunt singuri în sensul descris de această prelegere? Ce departamente au sarcina de a-i sprijini? Ce alte departamente mai sunt necesare?

2. Descrie un bărbat necăsătorit sau o femeie necăsătorită care a avut un profund efect pozitiv asupra vieții tale.

Audray Johnson este directorul activităților de familie din Conferința California de sud-est.

Exemplul spiritual al căminului

O putere mai mare decât a cuvintelor

Ellen G. White

De curând Domnul m-a mișcat din nou să aduc aminte părinților adventiști despre lucrarea importantă care trebuie făcută în cămin.

Tuturor părinților care mărturisesc credința lor în apropiata revenire a lui Hristos le este încredințată o solemnă lucrare de pregătire, ca ei și copiii lor să poată fi gata să întâmpine pe Domnul la revenirea Sa. Dumnezeu dorește să vadă că părinții iau poziție pentru El cu toată inima lor. Astfel nu va fi stânjenită în nici un fel lucrarea pe care El le-a dat-o, iar copiii și tinerii noștri vor putea înțelege clar voința lui Dumnezeu cu privire la ei. Ei trebuie să învețe să se opună răului și să aleagă neprihănirea, să se întoarcă de la păcat și să devină slujitori credincioși ai lui Dumnezeu, pregătiți să-I dea slujirea cea mai înaltă a vieții lor.

Cea mai puternică influență

Există puțini părinți care își dau seama cât de important

este să ofere copiilor lor influența unui exemplu evlavios. Totuși, efectul acestuia este mult mai puternic decât învățarea prin cuvânt. Nici un alt mijloc nu este mai eficient pentru a-i forma în direcția cea bună. Copiii și tinerii trebuie să albe un exemplu de înfăptuire a dreptății, ca să albe succes în biruirea păcatului și desăvârșirea unui caracter creștin. Ei trebuie să găsească acest exemplu în viețile părinților lor. Ca să intre în Cetatea de aur și să se bucure de răsplata biruitorilor, cineva trebuie să le arate calea. Trăind cu evlavie înaintea copiilor lor o viață consacrată, consecventă, părinții le deschid cu claritate și simplitate drumul care le stă în față.

Dumnezeu dorește ca părinții să fie pentru copiii lor o întru-chipare a principiilor trasate în Cuvântul Său. Fie ca ei să-și pună ținta de a crește pe copiii lor pentru Dumnezeu. A păstra picioarele copiilor pe cărarea îngustă va cere, într-adevăr,

efort credincios și rugăciune neconținută, dar astfel este cu putință să educi pe copii și tineri să iubească și să slujească pe Dumnezeu.

Este posibil să sădiți în ei principii de neprihănire, "învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, puțin aici și puțin acolo," până când dorințele și înclinațiile inimii sunt în armonie cu gândirea și voința lui Dumnezeu. Când tații și mamele își dau seama de responsabilitățile care stau asupra lor și răspund apelurilor Duhului lui Dumnezeu în sprijinul acestei lucrări neglijate, se vor vedea în căminuri schimbări care îi vor face pe îngeri să se bucure.

Fie ca părinții să studieze primul capitol al celei de-a doua epistole a lui Petru. Aici este reprezentată valoarea atât de înaltă a adevărului biblic. Ea învață că experiența creștinului trebuie să fie o înaintare neîntreruptă, o creștere continuă în haruri și virtuți care vor da putere caracterului și vor pregăti sufletul pentru viața veșnică.

"Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeuiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă.

De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.

Căci, dacă veți avea din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește depina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.“

Crescând împreună

Este privilegiul părinților și copiilor lor de a crește împreună în harul lui Hristos. Cei care sunt în armonie cu principiile trasate în Cuvânt vor găsi destule resurse pentru nevoile lor spirituale și putere de a birui. Simțind nevoia de acel har pe care numai Cerul îl poate acorda, și pe care Hristos îl împarte tuturor celor care îl caută, ei vor deveni părtași ai darului ceresc.

Cei care au acceptat adevărul biblic trebuie să păstreze adevărul în cea mai serioasă veghere. Ei trebuie să crească în cunoștința Domnului, adunând în sufletele lor lumina cerului. Însă ei nu trebuie să se oprească aici. Ei trebuie să transmită lumina și cunoștința primite. Domnul așteaptă ca părinții să depună eforturi serioase, unite, în educarea copiilor lor pentru El. În cămin, ei trebuie să cultive virtuțile Duhului, recunoscându-L în toate căile lor pe Acela care, prin sfințirea Duhului, a promis să ne desăvârșească în orice lucrare bună. Când părinții se trezesc la o adevărată

înțelegere a datoriilor lor neglijate, ei se vor uimi de orbirea spirituală care a caracterizat experiența lor trecută. Iar când devin ucenici ai lui Hristos, ei vor fi învățați cum să facă lucrarea lor în așa fel ca să fie primită.

Încercarea din fața noastră

S-a făcut puțină lucrare practică pentru pregătirea copiilor în vederea încercărilor pe care toți trebuie să le întâm-

Părinții trebuie să înțeleagă ispitele pe care tinerii trebuie să le întâmpine zilnic pentru ca să-i poată învăța cum să le biruiască.

pine în atingerea lor cu lumea și influența ei. Ei nu au fost ajutați așa cum ar fi trebuit ca să-și formeze caractere atât de puternice, încât să reziste ispitelor și să stea statornici de partea principiilor dreptății, în conflictul teribil din fața tuturor acelor care rămân credincioși poruncilor lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus.

Părinții trebuie să înțeleagă ispitele pe care tinerii trebuie să le întâmpine zilnic pentru ca să-i poată învăța cum să le biruiască. Există influențe în școală și în lume, față de care părinții trebuie să se împotrivească. Dumnezeu dorește ca să ne întoarcem privirile de la deșertăciunile, plăcerile și ambițiile lumii și să le ațintim asupra răspătirii slăvite și nemuritoare a acelor care alegă cu răbdare alergarea pusă înaintea lor în Evanghelie. El dorește să educăm pe copiii noștri să evite influențele care îi vor abate de la Hristos. Domnul vine în curând, iar noi trebuie să ne pregătim pentru acest eveniment solemn. Frații mei și surorile mele, lăsați ca viața voastră zilnică din cămin să descopere principiile vieții ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ființe cerești vor coopera cu voi, atunci când căutați să învățați pe copii cum să-și călăuzească viața după principiile neprihănității. Hristos și ființele cerești așteaptă să revitalizeze simțurile voastre spirituale, să reinnoiască activitățile voastre și să vă învețe lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Părinții trebuie să fie uniți în credința lor, pentru ca să poată fi una în eforturile de a-și crește copiii în primirea adevărului. Asupra mamei, în mod deosebit, este așezată lucrarea de a modela mintea copiilor mici. Însă tatăl trebuie să simtă mai adânc ca de obicei răspunderile lui din cămin. Asupra lui, la fel ca și asupra mamei, cade datoria de a lucra pentru binele spiritual al copiilor lor. Problemele de serviciu adesea țin pe tată mult timp departe de casă și-l împiedică să ia o parte egală în creșterea copiilor; totuși, oricând este posibil, el trebuie să se unească cu mama în

această lucrare. Părinții să lucreze unit, sădind în inimile copiilor lor principiile neprihăririi.

Angajamentul lui David, raportat în Psalmul 101, trebuie să fie hotărârea tuturor acelorora asupra cărora zac responsabilitățile de a supraveghea influențele din cămin. David declara: "Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită... Voi umbla cu o inimă fără prihană, în mijlocul casei mele. Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urâsc purtarea păcătoșilor; ea nu se va lipi de mine. Inima stricată se va depărta de mine; nu vreau să cunosc pe cel rău.

Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici; pe cel cu priviri truface

Părinții să lucreze unit, sădind în inimile copiilor lor principiile neprihăririi.

și cu inima îngîmfată, nu-l voi suferi. Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană acela îmi va sluji. Cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea mea."

Prima noastră responsabilitate

Lucrarea misionară din cămin este una dintre cele mai importante lucrări. Cel dintâi lucru pe care-l avem de făcut

este să dăm lumină celor legați de noi prin legături de rudenie și de sânge. Cu nici un chip să nu neglijăm datoria de a face tot ce putem mai bine pentru a-i aduce la înțelepciunea și cunoașterea pe care noi am primit-o. "Dacă nu poartă cineva de grijă de ai lui," spunea apostolul Pavel, "și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios" (1 Tim. 5,8).

Oare cei care au un mesaj solemn de purtat pentru iluminarea și mântuirea lumii vor face puțin efort sau nu vor face nimic pentru membrii propriilor lor familii care sunt neconvertiți la adevăr? Vor îngădui părinții ca mințile lor să fie absorbite de probleme fără valoare, neglijând întrebarea decisivă: "Este familia mea pregătită să întâmpine pe Domnul?" Vor primi ei marile adevăruri care sunt adevăr prezent pentru aceste zile din urmă și vor fi interesați să vadă această solie mergând la alte popoare și țări, în timp ce ei îngăduie copiilor lor, cele mai prețioase posesiuni ale lor, să înainteze neavertizați de primejdia lor și nepregătiți pentru viitor? Vor permite aceia care, din Cuvântul lui Dumnezeu și prin mărturia Duhului Său au lumină clară cu privire la datoria lor, ca anii să treacă fără a face eforturi hotărâte de a salva pe copiii lor?

Hristos așteaptă cooperarea ființelor omenești, pentru ca El să poată influența inimile copiilor și tinerilor noștri. Cu dorință fierbinte, ființe cerești tânjesc să vadă pe părinți făcând pregătirea care este esențială, dacă ei și copiii lor vor să fie credincioși față de Dumnezeu în conflictul care vine și să intre pe porți în cetatea lui Dumnezeu.

Cel dintâi lucru pe care-l avem de făcut este să dăm lumină celor legați de noi prin legături de rudenie și de sânge.

Fie ca părinții să se ridice din nepăsarea lor și să răscumpere vremea. Fie ca ei să caute să corecteze greșelile pe care le-au făcut în trecut, cu privire la creșterea copiilor lor. Fie ca toți cei care au neglijat lucrarea dată lor de Dumnezeu să se pocăiască de neglijența lor și, în frică de Dumnezeu, să-și ia răspunderile. În timp ce ei caută să înalte legea lui Dumnezeu în viața lor zilnică, ei o vor cinsti în ochii copiilor lor.

Review and Herald, 12 octombrie 1911.

Întrebări pentru discuție:

1. Ce accent așază sora White asupra exemplului părinților?
2. Ce dă urgență deosebită astăzi nevoii de educație în cămin?
3. Dacă un părinte constată că a dat greș în această lucrare, mai există vreo speranță?

Ellen G. White a făcut parte din grupul de întemeietori ai bisericii adventiste, care o recunoaște ca având darul profeției.

Isprăvnicia în familie

Dragostea înfloarește într-un cămin administrat cu înțelepciune

Viorel Dima

La început "Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut" (Gen. 1,26). De aceea lasă "omul pe tatăl său și pe mama sa și se lipește de soția sa" ca să devină un întreg, să devină om deplin.

Primii noștri părinți trebuia să păzească și să lucreze grădina Edenului, dar trebuia să păzească și să dezvolte și unicitatea și specificitatea ființei umane — căminul.

Ei au fost preocupați să lucreze și să păzească grădina Edenului, dar via frumuseții căminului lor nu au păzit-o, nu au lucrat suficient pentru siguranța ei. Nu s-au dovedit a fi buni ispravnici ai familiei, fapt pentru care au fost descalificați din isprăvnicia Paradisului pe care l-au pierdut.

În ciuda aspirațiilor, încercărilor și tehnicilor, unitatea desăvârșită a dispărut din familia omenească. Omul caută fericirea și visează să aibă un cămin fericit, dar greutățile

vremurilor din urmă, nesiguranța zilei de mâine, singurătatea pe o planetă supra-aglomerată, boala și dezechilibrul psihic, oboseala fizică și psihică, suferința, presiunile sociale, viața modernă fac viitorul nesigur, imprevizibil și lasă puțin loc speranței de a reuși în viața personală și de familie.

"Instituția căsătoriei a fost sortită de cer ca să fie o binecuvântare pentru om, dar s-a abuzat în așa fel de ea încât a ajuns un blestem grozav. Cei mai mulți bărbați și cele mai multe femei, intrând în viața de căsătorie, au lucrat ca și când singura chestiune de luat în considerație pentru ei ar fi fost dacă se iubesc sau nu unul pe altul. Ei trebuie să-și dea seama că o răspundere cu mult mai mare decât aceasta planează asupra lor în viața de familie. Ei trebuie să se gândească dacă vlăstarele lor se vor bucura de sănătate corporală, mintală și morală" (*Solii pentru tineret*, pag. 354). Puțini gândesc că "societatea are drepturi asupra lor, că greutatea influenței fa-

miliei lor va face ca totul să urce sau să coboare" (*Ibid.*).

Pentru a reuși în viața de familie nu sunt suficiente doar intenții și sentimente. *Pentru a reuși în viața de cămin trebuie principii, reguli și capacitate de administrare.*

Dumnezeu dorește să restaureze chipul Său în omul căzut și în această operă a Planului de mântuire este cuprinsă și restaurarea familiei.

Isprăvnicia (sau administrația) creștină este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru restaurarea familiei, fapt pentru care El cere ca omul "să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința" (1 Tim. 3,4).

Pentru o bună cărmuire a familiei sunt câteva domenii care trebuie administrate, după cum urmează:

Administrarea dragostei

a) *Pregătirea pentru dragoste.* Prea mulți bărbați și prea multe femei au viața știrbită pentru că au confundat focul de paie al sentimentelor necoapte cu dragostea și pentru că au intrat în căsătorie când nu erau pregătiți pentru aceasta. Prea multe mame nechibzuite plâng disperate văzând viețile distruse ale propriilor copii pe care i-au îndemnat la iubire înainte de a li pregătiți. Prea mulți bărbați și prea multe femei nu au iubit niciodată cu adevărat, nu au cunoscut niciodată binecuvântările dragostei pentru că au stârnit iubirea când erau prea tineri, sau needucați pentru aceasta.

"Nu stârniți, nu treziți dragostea, până nu vine ea" (Cânt. Cânt. 8,4).

Tinerilor, nu stârniți dragostea până când nu sunteți suficient de mari ca să-i faceți față, până când nu ați dezvoltat un psihic suficient de echilibrat,

care să reziste emoțiilor intense, atât bucuriilor cât și dezamăgirilor, până când nu sunteți capabili să controlați atmosfera viitorului cămin.

Părinților, simțiți-vă datori să vorbiți cu copiii voștri despre îndatoririle familiei, despre greutățile iubirii, despre problemele vieții intime. Creați-le ocazia să participe la un seminar de pregătire pentru căsătorie.

Rugați-vă, rugați-vă, părinți și copii la Creatorul vostru și al familiei voastre să vă facă în stare să iubiți și să slujiți.

b) *Dezvoltarea dragostei în familie.* "În cinste dați întâietate unul altuia". Gustați cât de dulce este să descoperiți în fiecare clipă ce are bun și frumos partenerul și cât de binefăcător este să-l fericiți spunându-i-o.

Fiiți înțeleghători, înfrânați-vă și feriiți-vă să nutriți gânduri și sentimente negative cu privire la tovarășul de viață și, cu atât mai mult, să le exprimați. Studiați cauzele neajunsurilor din familia voastră și căile prin care le puteți soluționa. Aveți curajul să gândiți serios la ceea ce vă nemulțumește partenerul, la ceea ce nu merge în familie. Vedeți ce puteți schimba, nu la celălalt, ci în propria atitudine - căci a iubi înseamnă a da (Ioan 3,16) și nu a primi, cum pretind cei mai mulți parteneri spre nenorocirea lor și a familiilor lor. Iubirea este transformatoare, determină aceleași sentimente la cel iubit. De aceea "urmăriți dragostea" (1 Cor. 14,1).

c) *Stăpânirea sentimentelor.* "Luați seama în mintea voastră și niciunul să nu fie necredincios soției din tinerețea lui!" Mal. 2,15. Necredințioșia, despărțirea încep în minte; dacă vrem să avem control asupra vieții de familie și să rezistăm ispitelor, să veghem asupra gândurilor și sentimentelor.

Administrarea greșelilor

Oamenii greșesc adeseori și, atunci când fac greșeli, ei trebuie să știe să le trateze corect, să le identifice, să le cunoască efectele și motivele de a le abandona, să le descopere cauzele și căile de a le elimina. Cine greșeste trebuie să știe că "avem la Tatăl un Mijlocitor" și că *trebuie* să se ridice și să nu stăruiască în greșală. Oricât de mare ar fi greșala, spune: "Până aici!" Ai curajul să o iei de la capăt, căci Duhul lui Dumnezeu așteaptă să te ajute să transformi greșala în biruință și blestemul în binecuvântare.

Administrarea timpului

Cine nu știe că o prietenie și cu atât mai mult o familie cer timp! Uneori constatăm că am fost prea puțin împreună cu familiile noastre și, din cauza aceasta, nu suferim numai noi, ci și partenerul și copiii. Mai dezastruos însă este că adeseori oamenii stau acasă, dar nu în familie, nu au părtașie, comuniune, sunt absenți.

Un bun ispravnic își va administra în așa fel programul ca să aibă timp și pentru Dumnezeu - practicând închinarea în particular, împreună cu familia și împreună cu comunitatea - și pentru serviciu, ca să asigure mijloacele materiale necesare. Dar soțul și soția trebuie să-și găsească timp și ca să fie împreună: pentru planuire cu întreaga familie, pentru educația copiilor, pentru joacă, pentru gospodărie, pentru intimitate, pentru comuniune, pentru închinare. Iată de ce este necesară o planificare a timpului și o urmărire cât mai exactă a acestei planificări. Nu fiți rigizi în programul familiei, dar administrați-l într-o așa manieră încât în mod

natural să-i acordați timpul necesar. "Răscumpărați vremea".

Atenție! Atunci când credeți că nu s-a petrecut suficient timp în familie, nu-l consumați pe cel ce a mai rămas cu reproșuri și lamentări, ci folosiți bine timpul de care dispuneți. Faceți tot ce poate fi făcut până când vă întâlniți, în așa fel încât să fiți liberi pentru cele ce trebuie făcute împreună. Închideți televizorul, opriți radioul, aruncați ziarele și vorbiți, spuneți-vă ce aveți de spus, folosiți timpul împreună. "Răscumpărați vremea!"

Administrarea banilor

"Al Domnului este pământul și tot ce este pe el" (Ps. 24,1), inclusiv "aurul și argintul" (Hagai 2,8). Banii, nefiind ai noștri, trebuie administrați în armonie cu voia Dătorului pentru a fi siguri că vor aduce binecuvântare și nu blestem.

Astfel, să ținem cont că:

- Dumnezeu este Proprietarul și să-i dăm zecime și daruri;

- El poartă de grijă nevoilor noastre (Fil.4,19) și să nu ne îngrijorăm de ziua de mâine (Matei 6,34);

- El trebuie recunoscut în toate căile noastre (Prov. 3,6,9) folosind toți banii în armonie cu principiile și învățăturile Sale.

De aceea, care dintre voi, când se apucă să-și zidească un cămin, nu-și face mai întâi socotelile să vadă dacă poate să-l susțină, nu-și programează lună de lună cheltuielile să poată supraviețui și nu-și planifică realizarea unor rezerve ca să facă față neprevăzutului, ca nu cumva vecinii și necunoscuții care vor trece pe lângă familia lui să zică: omul acesta nechibzuit s-a apucat să se căsătorească și să aibă copii și nu este în stare să le asigure cele necesare?

Este nevoie să existe un buget care orientează viața familiei și-i dă ținte precise, reglează cheltuielile în funcție de venituri și dă disciplina necesară evitării dificultăților financiare. Bugetul ne ajută să facem față neprevăzutului, să folosim cât mai bine ceea ce ne-a dat Dumnezeu și obligă familia să se unească în mod regulat pentru a face planuri, ceea ce contribuie astfel la unitatea ei. În loc să facem socoteala datoriilor la sfârșitul lunii, mai bine să ne planificăm cheltuielile la începutul ei. Încolo "mulțumiți-vă cu ce aveți" (Luca 3,14) și învățați să trăiți și în umilință și în belșug (Fil. 4,12)

Administrarea relațiilor

Nu există parteneri buni și parteneri răi, ci parteneri care se potrivesc și parteneri care nu se potrivesc. Printr-o bună administrare a familiei, soții se pot potrivi. Fiecare membru al familiei, chiar și copiii, trebuie să știe care le sunt îndatoririle, ce trebuie să facă și ce nu trebuie să facă, când și cum trebuie să facă. Fiecare trebuie să cunoască care sunt planurile și responsabilitățile celorlalți și să fie atent ca acțiunile sale să se integreze bine în viața familiei. Deschiderea unuia față de altul, comunicarea părerilor și sentimentelor vor contribui la înțelegere, colaborare și asamblarea fiecărei părți în întreg.

Buna organizare a familiei va îmbunătăți relațiile și va favoriza un climat de dragoste și prețuire reciprocă, oferind un sentiment al siguranței pentru fiecare membru al ei. De aceea "luați seama la turma peste care v-a pus Duhul Sfânt" conducători, ca să știți ce să răspundeți când veți fi întrebat: "Unde îți este mica turmă cu care te mândreai așa de mult?"

Administrarea închinării

O familie creștină va ști să-și facă timp de studiu și rugăciune, va dezvolta programe de închinare în comun, cu toată familia, și va lăsa deasemenea loc ca fiecare să practice închinarea în particular. Preotul familiei va face un program săptămânal de închinare, dar și unul zilnic.

În familia creștină trebuie să dezvoltăm un spirit al închinării și al dependenței de Dumnezeu care va asigura atât înțelegerea și acceptarea tuturor realităților vieții, cât și motivația unei consacrară depline.

Dar administrarea închinării în familia noastră va consta în aceea că dragostea, creșterea copiilor, folosirea timpului și a banilor, atitudinea în timp de bucurie ca și în timp de criză, relațiile și închinarea vor fi toate în armonie cu voința lui Dumnezeu, pentru slava Sa și cu ajutorul lui Dumnezeu.

Să zicem cu toții astăzi: "Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului" (Iosua 24,15) de acum și până în ziua veșniciei.

*

Acum, la încheierea Săptămânii de rugăciune, când inimile ne-au fost mișcate, când am petrecut timp reflectând la viața noastră de credință și în special la familiile noastre, la căminul nostru așa cum este și cum ar putea fi, la locul nostru, al fiecăruia, în familie, la implicare și la delăsare, la biruințe și eșecuri, la credincioșie și necredincioșie și la singurătate, care ne sunt oare sentimentele?

Am învățat "cum să fim ucenici ai legii lui Hristos în familie", cum să împlinim ceea "ce așteaptă Dumnezeu" de la noi ca tați și ca mame, am fost orientați cum să tratăm tema divorțului și cum să se com-

porte cei necăsătoriți. Ne-am însușit "țintele misiunii de părinte" în așa fel încât să putem oferi "exemplul evlavios al familiilor noastre" ca o dovadă în favoarea Evangheliei. Acum care este decizia noastră? Ce vom face anul viitor în sensul acesta? În Săptămâna de rugăciune din anul viitor vom ruga pe Dumnezeu să ne ierte că n-am împlinit cele învățate acum sau Îl vom lăuda pentru că ne-a ajutat să avem experiențe biruitoare în domeniul familiei?

Bine-știind că familia este celula de bază a societății și a bisericii și că de sănătatea spirituală a ei depinde sănătatea acestora, îndemnăm pe pastorii, prezbiterii și diaconii din comunitățile noastre să dezvolte capacitatea de a se "îngriji de Biserica lui Dumnezeu" învățând "să-și cârmuiască bine casa lor" (1 Tim. 3,4) și să se îngrijească de echilibrul și bunăstarea familiilor comunității. Să învățăm pe capii de familie "să știe să-și cârmuiască bine casele lor" (1 Tim. 3,12), să fie buni ispravnici și să-și administreze bine familiile.

Întrebări pentru discuție:

1. În ce fel Sabatul poate să contribuie la mai buna administrare a timpului familiei?
2. Lipsurile bănești în care se află majoritatea familiilor le descurajează să încerce un program de administrare a banilor. Ce principii sunt esențiale pentru aceste timpuri dificile?
3. Care este relația dintre administrarea familiei și credința care lucrează din dragoste?

Violet Dima este trezorerul Uniunii și conduce departamentul de Ispravnicie creștină.

POVESTIRI BIBLICE DESPRE PĂRINȚI ȘI COPII

Lecturi pentru Săptămâna de rugăciune a anului 1994

Introducere

Începând cu Geneza, în întreaga Biblie există multe povestiri despre copii și familiile lor. De obicei, istorisirile sunt despre familiile care L-au iubit pe Dumnezeu și în care membrii familiei s-au iubit unii pe alții.

Dumnezeu a rânduit ca părinții și copiii să petreacă mult timp împreună și să se ajute unii pe alții. Ai vreo povestire biblică preferată despre un copil? Care este aceasta?

Către sfârșitul Bibliei, este o carte scrisă pentru copii. Ioan, care era ucenicul cel mai iubit al lui Isus, și-a început cartea sa, 2 Ioan, scriind: "Către aleasa Doamnă și către copiii ei, pe care-i iubesc în adevăr" (verset 1). Nu știm cine era doamna și nici copiii ei, dar, din ceea ce a scris Ioan, putem spune că ei îl iubeau pe Dumnezeu și pe Isus. Ei au ales să trăiască viața creștină, "umblând în adevăr".

Astăzi, împreună cu familiile noastre, dorim să-L iubim și noi pe Dumnezeu și să ne iubim unii pe alții. Dorim să continuăm să învățăm cum să umblăm în adevăr. Ce credeți că voia să spună apostolul Ioan când a scris că îi făcea mare bucurie să afle despre copii că umblau în adevăr? Cum puteți umbla în adevăr?

În această Săptămână de rugăciune, vom citi în fiecare zi povestiri biblice despre copii și părinții lor. Din aceste povestiri, vom învăța mai mult despre planul lui Dumnezeu cu privire la familia, precum și ce înseamnă a umbla în adevăr. Vom avea, de asemenea, povestiri despre băieți și fete ca voi, care trăiesc astăzi și care au avut unele experiențe ale copiilor din Biblie.

Notă către cititor: *Învățarea are loc când informația nouă este legată de idei pe care deja le știm. Când le veți citi copiilor aceste povestiri, va trebui să faceți legătura cu idei cunoscute.*

Încurajați-i să participe împreună cu voi cât mai mult posibil. În materialul fiecărei zile, au fost introduse întrebări model.

Trebuie să adaptați întrebările la maturitatea și interesul grupului vostru. Avem îndrumarea divină de a comunica, de a comunica și iarăși de a comunica, de a vorbi continuu copiilor noștri. Deuteronom 11,18.19: "Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte. . .

Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula." Dacă vom urma îndrumările lui Dumnezeu, mințile copiilor noștri vor fi umplute de Cuvântul lui Dumnezeu, iar ei vor fi mai mult atrași și se vor simți mai aproape de noi și de Mântuitorul.

Virginia și Calvin Smith

Sâmbătă

Singura familie desăvârșită

Referințe biblice: Gen. 1,1-27; 2,15-22; 4,1-8; 5,1-3.

Dumnezeu aproape terminase crearea unei lumi noi, minunate. În primele trei zile El a pregătit cerul, apa, aerul și uscatul. În ziua a patra au apărut pe cer soarele și luna, ca să lumineze ziua și noaptea. Toate stelele scânteietoare adăugau strălucirea lor cerului. În ziua a cincea, Dumnezeu a umplut aerul și apa pe care le pregătise,

cu păsări și viețuitoare de apă. Pentru prima dată s-au auzit sunetele voioase ale cântecelor păsărelor. Pentru prima dată, balene se zbuguiau încoace și încolo cu prietenele și familiile lor. Pești săreau și plonjau zgomotos în apă. Pământul era glorios. Mai avea nevoie de altceva? Dumnezeu avea încă planuri minunate.

În ziua a șasea, El a umplut uscatul pe care îl pregătise cu tot felul de animale și vietăți mărunte, care se cațără și se târăsc. Elefanții mugeau. Leii răcneau. Câinii lătrau și se jucau. Ce alte sunete v-ar fi plăcut să auziți dacă ați fi fost acolo în acea zi?

Acum, cu siguranță, Dumnezeu a terminat creațiunea. Mai lipsea oare ceva? Ce lipsea?

Dumnezeu încă nu făcuse cea mai importantă viețuitoare dintr-o

toate. El făcuse această lume minunată pentru "cineva" care să o îngrijească și care să se bucure de ea. Cine era acest "cineva"? Adam și Eva. Cu propriile Sale mâini, Dumnezeu l-a format pe Adam din țărână. Puteți să vi-L închipuiți făcând un cap, un corp, brațe și picioare? În sfârșit, corpul lui Adam era terminat, dar zăcea acolo nemișcat, nicidecum ca o persoană reală.

Apoi Dumnezeu a suflat suflarea vieții în nasul lui Adam. Inima lui Adam a început să pompeze sânge prin tot corpul. Omul a deschis ochii și L-a văzut pe Dumnezeu alături de el, zâmbind. V-ați gândit vreodată ce a spus Adam mai întâi? Dacă ați fi fost în locul lui Adam, ce întrebare v-ați fi pus voi?

Nu peste mult timp, Dumnezeu i-a dat lui Adam un serviciu.

El trebuia să hotărăscă nume pentru toate animalele și păsările pe care le crease Dumnezeu. Probabil că existau o serie de motive pentru care Adam trebuia să facă aceasta, dar unul dintre ele era că oricine se simte fericit când are un serviciu și, cu siguranță, Dumnezeu a dorit ca Adam să fie fericit. Însă Dumnezeu a dorit de asemenea ca Adam să observe că toate animalele și păsările au tovarăși, făcând special pentru ele.

Dumnezeu avea o surpriză pentru Adam în acea după amiază și El a vrut să fie sigur că Adam va fi cu adevărat fericit să o primească. În timp ce Dumnezeu a adus toate păsările și animalele la el, ca să le vadă și să le dea nume, Adam a observat că toate erau perechi. Nu era însă nimeni ca el. Deși Adam avusese o primă zi minunată cu Dumnezeu, poate că a început să se simtă puțin cam singuratic. Probabil că în final L-a întrebat pe Dumnezeu: "De ce n-ai mai creat pe cineva care să fie ca mine?"

Dacă Adam a pus acea întrebare, eu mi-L pot închipui pe Dumnezeu răspunzându-i: "Nu te îngrijora de asta acum. Mai bine trage un pui de somn. Când te vei scula, vei avea o surpriză care cred că îți va face plăcere."

Ce a descoperit Adam când s-a trezit din somn? Așa e, o femeie frumoasă stătea alături de el. Dumnezeu a prezentat-o: o chema Eva. De unde a venit Eva? Dumnezeu a luat o părticică din Adam - una dintre coastele lui - și a făcut-o pe Eva. Desigur că Adam avea să poarte de grijă de ea la fel de mult ca de sine, pentru că ea era cu adevărat o parte din el.

Acum Adam avea pe cineva, o persoană deosebită, care să fie totdeauna alături de el. Adam și Eva erau împreună o familie desăvârșită. Este trist că mai târziu ei au făcut o alegere greșită, ascultând de Satana în loc de Dumnezeu. Atunci ei n-au mai fost desăvârșiți. Însă au învățat să se încreadă în orice va spune Dumnezeu. Și au crezut că trebuie să facă ceea ce Dumnezeu a zis, pentru că era adevărat. Făcând ceea ce a spus Dumnezeu, ei umblau în adevăr.

Adam și Eva trebuie să fi avut mulți copii, însă noi cunoaștem doar numele a trei dintre fiii lor. Puteți să vă amintiți numele lor? Cain, Abel și Set ne arată cât de repede poate o familie să devină nefericită într-o lume păcătoasă. Adam și Eva trebuie să au plâns de multe ori pentru că familia lor nu a fost desăvârșită. Însă ei au învățat să se încreadă cu răbdare în Dumnezeu, pentru că El să pună capăt păcatului și să ajute ca familiile să fie din nou desăvârșite.

Nici voi, nici eu nu avem familii desăvârșite. Deoarece suntem păcătoși, noi toți facem greșeli. Dar, la fel ca Adam și Eva, putem și noi să ne încredem în ce spune Dumnezeu și să-L rugăm să ne ajute să facem ce ne cere El. Prin puterea lui Dumnezeu putem să umblăm în adevăr. De asemenea, putem să ne încredem în El pentru ca să pună capăt păcatului și să ajute toate familiile să devină din nou desăvârșite.

Să ne rugăm chiar acum și să-I mulțumim lui Dumnezeu că ne ajută în fiecare zi și că ne promite că păcatul se va termina. Atunci toate familiile - deci și ale noastre - vor fi desăvârșite.

Duminică

Un prunc salvat de familia lui

Referințele povestirii: Exod 1,22; 2,1-10.

Copiii mici sunt atât de nostimi. Ba scot sunete pe care nu le poți înțelege, ba plâng. Apoi, descoperă ce poate face vocea lor și, numai pentru plăcerea acestui lucru, țipă atât de tare că îți asurzesc urechile. Vă place să vă jucați cu copiii mici? Ați încercat vreodată să faceți un copil mic să tacă tot timpul?

Familia lui Iacov trăia în Egipt de aproximativ o sută treizeci și cinci de ani.

Atunci, Faraon a făcut o lege ca toții băieții să fie aruncați în râul Nil, de îndată ce se vor naște. O familie a hotărât să-și ascundă băiețelul, așa încât să poată rămâne în viață.

Dar cum să-l țină ascuns? Credeți că mama lui a avut timp să-l legene toată ziua și să nu-l lase să scoată un scâncet? Mai degrabă cred că sora lui, Miriam, a avut grijă de el ca o dădăcă. Probabil chiar și fratele lui, Aaron, a încercat să ajute, aducând jucării și cântând pentru copilul căntece. Seara când tatăl venea acasă de la lucru, era rândul lui să-l țină pe copilul liniștit.

Dar ce se întâmplă cu glasurile copiilor odată cu trecerea săptămânilor? Pe măsură ce cresc mai mari, copilașii plâng mai tare! Când acest băiețel a împlinit trei luni, vocea lui era foarte puternică. Tatăl lui, Amram și mama lui, Iochebed, știau că trebuie să facă ceva, dacă doreau să-și păstreze copilul în viață. Și au hotărât să facă exact ce spusese Faraon - să-l pună pe Nil.

Întrucât el era prea mic ca să poată inota, mama lui i-a pregătit un coșuleț frumos din nuiele, ca un pătuț, și l-a aranjat în așa fel ca să nu lase să treacă apa prin el. După ce copilul a băut mult, mult lapte și a dormit bine, mama l-a așezat în pătuțul cel nou. Apoi, împreună cu surioara Miriam, au dus coșulețul la Nil. Au ales cu grijă un loc, lângă mal, în apropiere de locul unde fiica lui Faraon obișnuia să facă baie. Coșulețul nu putea fi luat de valuri, deoarece pe marginea râului creșteau multe trestii care nu-l lăsau să fie luat de ape.

Mama a plecat acasă să aștepte. Miriam se făcea că se joacă lângă malul râului. În realitate însă ea veghea coșulețul în fiecare minut. Ce credeți că au făcut tăticul, mama și Miriam în timp ce așteptau, vegheau sau lucrau? Ei se rugau fierbinte ca Dumnezeu să vegheze asupra copilului lor.

Vă amintiți ce s-a întâmplat? A sosit prințesa. Exact așa cum plănuseră mama și Miriam, ea a observat coșulețul și a trimis o servitoare să-l aducă. Când prințesa a deschis capacul coșulețului,

probabil că lumina l-a trezit pe copilăș, iar el a început să plângă. Miriam a văzut că prințesei i-a plăcut de frățiorul ei, așa că a avut curajul să vină repede și să întrebe: "Vreți să vă găsească o doică?" Prințesa a fost de acord, iar Miriam a plecat ca fulgerul să o aducă pe mama. Până la vremea când trebuia să mănânce, copilășul a fost înapoi acasă, cu familia sa iubitoare.

Însă câteva lucruri se schimbaseră. Ce era diferit acum? Mai întâi de toate, copilășul avea un nume!

Prințesa i-a pus numele Moise. De asemenea, Moise putea acum să țipe și să plângă cât dorea de tare. El era în siguranță, pentru că prințesa îl adoptase ca fiu al ei.

O altă deosebire era că familia lui și-a dat seama cât de multe trebuia să-l învețe, înainte ca el să plece să locuiască la palat cu prințesa. Mămica și tătucul au dorit ca Moise să-și aducă aminte totdeauna că Dumnezeu îl iubește și are un plan pentru viața lui.

Pentru a urma acel plan și pentru a avea cea mai bună viață posibilă, Moise trebuia să învețe cât mai mult despre Dumnezeu. Dacă el avea să ceară ajutorul divin, el putea umbla în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Desigur, bunicul Cohat, bunicii, unchii, mătușile și verișorii au aflat curând despre minunea extraordinară care se întâmplase. Prințesa îl salvase pe Moise. Peste câțiva ani, el avea să meargă să locuiască în palat. El ar fi putut ajunge chiar faraon într-o bună zi! Trebuie să fi fost cu toții nerăbdători să-l ajute să învețe cât mai mult despre Dumnezeu, pentru a fi sigur și fericit după ce va pleca de acasă.

Noi ne-am născut la multă vreme după Moise și marea sa familie, însă familiile noastre sunt la fel de importante pentru noi. În câțiva ani, și voi veți pleca din cămin. Voi învățați ce spune Biblia despre Dumnezeu?

Dorel este un băiețel căruia îi plac povestirile biblice.

Dacă mami și tati sunt prea ocupați să îi citească, îl cheamă pe

bunicul la telefon și spune: "Te rog, povestește-mi o altă întâmplare biblică. Vreau să aflu totul despre Dumnezeu."

Bunicului îi place să-i vorbească lui Dorel despre Biblie. El știe că Dorel trebuie să învețe ce a spus Dumnezeu, așa încât să poată crește, alegând să umble în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Dumnezeu te iubește și are un plan pentru viața ta, la fel cum avea pentru Moise. Să ne rugăm chiar acum și să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru familiile noastre. Să-L rugăm să ne ajute să învățăm ce a spus El și să trăim așa cum consideră El că este mai bine.

Luni

Tații sunt importanți

Referințele povestirii: Gen. 37,3,4; *Figuri din istoria biblică a Vechiului Testament*, vol. 1, p. 210, 211.

Vă luați timp să stați de vorbă cu tații voștri? Cât de des studiați împreună cu tații voștri Biblia și discutați însemnătatea ei? Vă rugați împreună înainte de a merge la școală dimineața sau înainte de a merge la culcare seara? Dacă puteți face aceasta, sunteți copii norocoși.

Există o povestire în Biblie despre un băiat care a petrecut o mulțime de timp împreună cu tătucul și cu bunicul lui.

Iosif a trăit într-o familie foarte numeroasă. El avea un tată, un bunic, unsprezece frați, o soră, trei mame, dar nici una nu era mama lui adevărată. Rahela, mama lui care îl născuse, a murit când l-a născut pe frățiorul lui, Beniamin. Aceasta s-a întâmplat când s-au mutat la casa bunicului lor, pentru ultimii câțiva ani ai vieții lui. Cu așa de mulți oameni în jur, veți crede că nu era greu să găsești timp să vorbești personal cu vreunul din ei.

Vedeți, familia lui Iosif nu era o familie desăvârșită. Iacov avea trei soții (patru, până la moartea Rahelci). Aceasta a produs multă gelozie și nefericire printre soții și copii. Iacov, tatăl lui Iosif, și-a dat seama că Iosif avea nevoie de un timp deosebit petrecut cu el. Așa că Iacov a devenit un prieten foarte bun pentru Iosif.

Iosif era fiul căruia îi plăcea să asculte povestirile lui Iacov despre felul cum a condus Dumnezeu familia lor. Lui Iosif îi făcea plăcere să asculte de Dumnezeu. Iacov și Iosif nu puteau să studieze Biblia împreună, pentru că Biblia încă nu exista.

Aceasta se întâmpla cu aproximativ două sute cincizeci de ani înainte ca Moise să scrie primele cărți ale Bibliei. Așa că Iacov și bunicul Isaac îi povesteau lui Iosif tot ce-și puteau aduce aminte din ce le spusese Dumnezeu unor oameni ca Adam și Eva, Enoh, Noe, și străbunicul Avraam. Ei îi povesteau iarăși și iarăși istorisirile minunate ale felului cum Dumnezeu le purtase de grijă și îi călăuzise.

Tot timpul acesta, petrecut împreună, i-a făcut pe Iacov și Iosif să devină cu adevărat prieteni buni. Dar mai mult decât atât, aceasta l-a pregătit pe Iosif pentru importanta lucrare pe care Dumnezeu o plănuiase cu privire la viața lui. Când a fost luat în Egipt ca sclav, Iosif și-a adus aminte de toate acele povestiri despre Dumnezeu. Ceea ce învățase acasă l-a ajutat să aleagă să-l slujească lui Dumnezeu, indiferent ce s-ar întâmpla.

Kevin este un băiețel care trăiește astăzi. El nu este destul de mare încă, așa ca să poată citi, dar, cu toate acestea, îi place să studieze Biblia. În fiecare dimineață, devreme, el fuge în pat lângă tatăl său. Studiază împreună Biblia și discută despre înțelesul celor citite. Apoi se roagă, cerându-I lui Isus să vină în inima lor și să-i ajute să-și aducă aminte toată ziua de cele învățate. Kevin vrea mai degrabă să discute din Biblie decât să se joace cu vreo jucărie. Lui i-ar plăcea ca tatăl său să stea toată ziua acasă cu el. Ei sunt prieteni

buni pentru că petrec mult timp împreună, discutând. Cuvintele din Biblie, care au fost sădite în mintea lui Kevin, vor rămâne acolo pentru totdeauna. Când va crește mare, el își va aduce aminte de discuțiile pe care le-a avut cu tatăl său. Când va citi Biblia singur, va găsi că este o carte minunată, pentru că el știe multe din ea și are amintiri plăcute despre studierea ei.

Însă mai este ceva și mai important. Kevin a învățat că Isus este un prieten deosebit, la fel ca tatăl său. Oricând are vreo problemă în timpul zilei, el se poate ruga în tăcere prietenului său, Isus, care este cu adevărat împreună cu el, pe tot parcursul zilei.

Frații lui Iosif erau foarte mândri, din cauză că Iacov îl iubea pe el mai mult decât pe ceilalți. Probabil că îl necăjeau spunându-i că este „câtelușul tatei”. A fost o greșeală a lui Iacov să fie părintor față de un fiu și aceasta i-a adus lui Iosif multe necazuri. Chiar și tatăl lui Kevin face greșeli. Uneori este furios și țipă sau îl ia pe Kevin cu sine la lucru, uitând că nu e decât un copil, că este obosit și că îi este foame. Însă atât Iosif, cât și Kevin au fost binecuvântați să învețe să cunoască pe Dumnezeu și pe Isus, chiar dacă tații lor nu au fost desăvârșiți.

Să ne rugăm acum și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru tăcerea.

Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să găsim mai mult timp pentru a studia împreună Biblia și apoi să ne ajute să facem tot ce a scris Dumnezeu acolo pentru noi să facem.

Marți

Viața poate fi dificilă

Referințele povestirii: 1 Sam. 1; 2,18-21;
Figuri din istoria biblică a Vechiului Testament, vol. 2, p. 170, 171.

Cât de multă muncă are mămică voastră de făcut? Puteți să

vă gândiți la unele munci pe care le face ea? Multe mame sunt așa de ocupate, încât nu termină niciodată. Ce faceți voi pentru a o ajuta pe mămică?

Povestirea biblică de astăzi este despre un băiețel care a făcut-o cu adevărat fericită pe mama lui, care era foarte mândrită. Vă aduceți aminte istoria lui Samuel? Familia lui era o altă familie care nu era desăvârșită. Mama lui, Ana, nu a avut copii multă vreme, așa că tatăl lui s-a căsătorit cu o altă femeie. A doua soție nu era deloc amabilă față de Ana și o necăjea din cauză că ea nu avea copii.

Ana avea cu mult mai mult de lucru de când locuiau acolo a doua soție și copiii ei.

Anei îi plăcea să muncească, dar era tristă pur și simplu pentru că nu avea și ea copii și se simțea rănită ori de câte ori cealaltă soție râdea de ea. Soțul o iubea încă și era amabil, dar n-o putea face pe cealaltă soție să n-o mai necăjească pe Ana.

Când avea ocazia să meargă la templu, Ana plângea și se ruga din cauză că era așa de tristă și își dorea atât de mult un copil. Eli, marele preot i-a zis: "Du-te în pace și Dumnezeu lui Israel să-ți dea ceea ce ai cerut de la El" (1 Sam. 1,17). A răspuns Isus rugăciunii ei? Da, s-a născut Samuel. Acum, Ana avea în sfârșit un copil scump, pe care să-l îngrijească. Era fericită.

Deoarece se rugase pentru acest copil și Dumnezeu îi răspunsese la rugăciune, Ana a hotărât să-l dea pe Samuel Domnului, ca să lucreze în templu. Serviciul acesta era primejdios, intrucât, deși Eli îl iubea pe Dumnezeu, fiii lui, care erau preoți, erau oameni răi.

Nu cumva avea să ajungă Samuel un om rău, dacă trebuia să lucreze cu ei? Ana avea de lucru mai mult ca oricând, ca să-L pregătească pe Samuel să îi fie credincios lui Dumnezeu și să umble în adevărul Său, indiferent ce ar face oamenii din jurul lui.

Știind că nu îl are pe Samuel lângă ea decât pentru câțiva ani, cât este mic, Ana a început să-l învețe să-L iubească și să-L respecte pe Dumnezeu. Probabil că

i-a fost foarte greu să-l ducă pe Samuel la Eli și să-l lase acolo. Însă Ana și soțul ei au făcut aceasta, din cauză că așa îi promisese lui Dumnezeu.

Credeți că Ana a fost fericită să aibă mai puțin de lucru după plecarea lui Samuel? Eu nu cred că mămică voastră ar fi fericită să aibă mai puțin de lucru pentru că voi sunteți plecați.

Ce mai putea face Ana pentru Samuel, acum când el stătea la templu cu Eli? Se putea ruga pentru el, ca Dumnezeu să-l ajute să fie credincios, chiar dacă fiii lui Eli erau nelegiuți. Se putea ruga pentru Samuel ca să-și facă bine lucrarea. Și mai putea face ceva pentru el. Ce anume? În fiecare an, îi făcea o hainuță nouă și i-o aducea la templu când venea acolo împreună cu familia ei, să se închine. Credeți că Ana avea încă necazuri cu cealaltă soție? Eu cred că era acum atât de fericită cu Samuel, și atât de ocupată cu rugăciunea, Țesutul și cu celelalte treburi ale ei, încât nu-i păsa deloc, orice i-ar fi spus cineva.

După ce Samuel s-a dus să locuiască la templu, Dumnezeu a avut o surpriză deosebită pentru Ana și pentru soțul ei. Ei au mai avut și alți copii. Încă trei băieți și două fete.

Acum Ana era cu adevărat ocupată. Și era cu adevărat fericită. Dumnezeu îi răspunsese la rugăciuni.

Putea Samuel să facă ceva pentru a o face fericită pe mama lui, în timp ce locuia la templu? Nu putea s-o ajute la spălatul vaselor sau să se joace cu frățiorii. Dar Samuel a făcut-o pe mama lui foarte fericită, umblând în adevăr. El își făcea foarte bine datoriile lui obișnuite la templu. Apoi, foarte curând, Eli l-a rugat să îndeplinească lucrări mai grele. Nu după mult timp, Samuel lucra ca un adevărat preot. El purta același fel de haine ca preoții. El și-a adus aminte ce îl învățase Ana și L-a iubit pe Dumnezeu și a dorit să lucreze pentru El.

Puteți fi și voi ca Samuel? Ce ați putea face și voi ca el?

Într-o zi, trei băieți stăteau de vorbă? Unul dintre ei a zis:

- Mama mea dorește să vin direct acasă, însă eu nu vreau.

Al doilea băiat a zis:

- Și mama mea dorește să vin imediat acasă, dar nu contează. Hai să ne jucăm cu mingea.

Al treilea băiat a ascultat tăcut, în timp ce se gândea: "Eu i-am promis mamei mele să vin direct acasă de la școală și Isus dorește să-mi țin promisiunea. Mama ar fi îngrijorată dacă nu aș face așa."

Primul băiat l-a întrebat:

- Nu vrei să vii să joci mingea cu noi?

- Nu, eu mă duc acasă. Poate o să vin mai târziu.

Care dintre ei a ajutat-o pe mama lui? Uneori, putem să o ajutăm pe mama îndeplinind anumite treburi, dar putem totdeauna să le ajutăm pe mamele noastre să fie fericite, dacă alegem să trăim pentru Isus. Să ne rugăm chiar acum și să-I mulțumim lui Isus pentru mame și să-L rugăm să ne ajute să facem ce e bine.

Miercuri

E bine să lucrăm împreună

Referințele povestirii: Gen. 5,25-32; 6,9-22; 7,1-6; *The Story of Redemption*, p. 63; *Figuri din istoria biblică a Vechiului Testament*, vol. 1, p. 77, 85, 87, 97-99.

O fetiță, pe nume Janie, are o foarte bună prietenă, Bethany. Bethany și Janie au început chiar să vorbească la fel. Toți începem să semănăm din ce în ce mai mult cu oamenii cu care stăm mult timp împreună. Povestirea noastră biblică de astăzi ne arată cum devin copiii asemenea oamenilor pe care îi cunosc cel mai bine. Dacă copiii pot petrece mult timp vorbind, lucrând și jucându-se cu familiile lor, probabil că vor alege în mare măsură să fie ca familiile lor.

De când puteau ei să-și amintească, Sem, Ham și Iafet îl știau pe tatăl lor construind o corabie. Cine era tatăl lor? Noe începuse să lucreze la corabie cu douăzeci de ani înainte ca cei trei băieți ai săi să se fi născut. Ei au crescut ajutându-l la realizarea marelui proiect.

Dar nu erau singurii care îl ajutau. Și străbunicul Metusala, bunicul Lameh și unii dintre fiii și fiicele lor au ajutat la construirea corăbiei. Ce proiect de familie era acesta!

Trebuie să fi fost extraordinar pentru trei băieți să găsească în fiecare zi altceva de făcut, în timp ce alergau să vadă cât de mare a mai ajuns corabia. Probabil că nu au avut destui bani să-și cumpere jucăriile pe care le aveau alți băieți de vârsta lor. Dar aceasta nu conta. Ei puteau fi cu un unchi preferat, cu tăticul sau cu unul dintre bunici. Tu ce ai prefera: să te joci singur cu jucăriile sau să lucrezi ceva împreună cu tata, cu mama sau cu altcineva din familie?

Probabil că au pus o mulțime de întrebări: De ce construim această corabie? Cum vine ușa așa de sus pe partea laterală? De unde știm că va ploua?

Ce întrebări v-ar fi plăcut să-i punteți voi lui Noe?

Noe și-a luat timp să le răspundă copiilor lui, în același fel cum tatăl său Lameh răspunsese întrebărilor lui, și la fel cum străbunicul Enoh răspunsese întrebărilor fiului său, Metusala. Noe le-a explicat băieților că Dumnezeu i-a spus lui Enoh, cu nouă sute de ani înainte, că va veni potopul. Întrucât Dumnezeu era un prieten așa de bun, poporul Lui a crezut ce a spus El. Iar El și-a împlinit totdeauna făgăduințele. Apoi, Noe a relatat cum Dumnezeu i-a spus exact când va veni potopul și exact cum să facă corabia, așa încât oamenii și animalele să fie la adăpost în ea. Probabil că Noe încă nu știa de ce ușa era atât de sus pe latura corăbiei.

Noe mai avea și altceva de făcut, în afară de tăierea și asamblarea lemnului. El predica, averti-

zându-i pe oameni că avea să vină potopul. Și atunci aveau să fie în siguranță numai aceia care erau prieteni cu Dumnezeu și urmau îndrumările Sale. Sem, Ham și Iafet au ascultat ce spunea tatăl lor. Auzeau și ce aveau de spus oamenilor care-l ascultau pe Noe.

Unii dintre oameni gândeau că Noe și-a pierdut mințile. "Ce se întâmplă cu omul acela?" întrebau ei. "N-a căzut niciodată apă din cer. Apa n-a curs niciodată decât în pâraie și râuri. Ne vom aduce aminte totdeauna de nebunul Noe". Cum v-ați fi simțit auzind pe cineva spunând așa ceva despre tatăl vostru?

Alți oameni țineau predici care să contrazică ce spunea Noe. "Dumnezeu este prea bun să ne distrugă împreună cu lumea noastră minunată", căutau ei să-i convingă pe ascultători. "Dumnezeu nu va trimite nici o furtună care să ne facă rău. Aveți ani lungi de viață liniștită înaintea voastră". Voi ce ați fi gândit dacă ați fi auzit o asemenea predică?

Unii oameni încercau să-i împiedice pe alții să asculte ce spunea Noe. "De ce vă duceți la corabie? Întrebau ei. Ați uitat de marea noastră petrecere? Nu ne vom distra bine dacă nu veniți și voi". Sau, poate că spuneau: "Nu puteți merge acolo. Trebuie să lucrați cu mine în afaceri. Vă voi plăti o mulțime de bani. Ce poate face Noe pentru voi?"

Sem, Ham și Iafet trebuie să fi auzit acest fel de discuție, dar când îl auzeau, ei puteau să alerge totdeauna acasă și să discute cu cineva din familie. Străbunicul Metusala poate că le spunea: "Băieți, este trist că așa de puțini oameni Îl iubesc pe Dumnezeu și ascultă de El. Eu am trăit multă vreme și Dumnezeu nu m-a părăsit niciodată. Oamenii m-au dezamăgit, dar Dumnezeu nu. Am hotărât cu mult timp în urmă că voi crede în Dumnezeu, indiferent ce vor spune oamenii."

Bunicul Lameh și mama și tata spuneau același lucru. Și ei erau încurajați să creadă în Dumnezeu.

Timpul trecea; corabia creștea și ajungea tot mai mare. La fel și băieții. Ei și-au găsit soții care îl iubeau pe Dumnezeu și au dorit să ajute la pregătirea pentru potop. Bunicul Lameh a murit. Unchii și mătușile care ajutaseră au murit. Apoi, scumpul străbunie bătrân, Metusala, a murit și el. Acum, grupul oamenilor care îl iubeau pe Dumnezeu era format doar din mama și tata, cei trei băieți și soțiile lor.

Cunoașteți întâmplarea. Au făcut ei o alegere înțeleaptă când au ales să creadă în Dumnezeu?

Să ne rugăm acum și să-I mulțumim pentru familii și pentru făgăduințele Lui. Și să alegem să credem tot ce ne-a spus El.

Joi

În cercul iubirii lui Dumnezeu

Referințele povestirii: 2 Regi 5,1-17; *Profeți și Regi*, p. 183-185.

Câți dintre voi îl iubiți pe Dumnezeu? Câți dintre voi credeți că Dumnezeu vă iubește? De obicei, Dumnezeu le încredințează părinților și altor oameni mari răspunderea de a purta de grijă copiilor, însă uneori sunt împrejurări pe care adulții nu le pot controla. Atunci pe cine vă bizuiți?

V-ați pierdut vreodată de mama sau tata? Ce ați făcut? Vă puteți gândi la o istorisire biblică în care o fetiță s-a pierdut de părinții ei?

O fetiță a fost răpită din căminul ei din Israel. Sunt sigur(ă) că părinții ei ar fi fost în stare să facă totul pentru a o aduce înapoi. Ei o învățaseră să-L iubească pe Dumnezeu și să se încreadă în El. Nimeni nu a știut cât de curând avea să pună în practică tot ce îi spusese părinții ei despre încrederea în Dumnezeu.

În acele zile, soldați inamici dintr-o altă țară pătrundeau în Is-

rael și luau în robie pe oricine întâlneau. Biblia nu ne spune dacă au venit în timpul zilei sau al nopții, dar, oricum, ei au găsit-o pe această fetiță și au luat-o cu ei în țara lor. Cum v-ați fi simțit, dacă vi s-ar fi întâmplat așa ceva?

Ea trebuie să fi fost foarte înspăimântată. Probabil că a sperat și s-a rugat ca Dumnezeu să o ajute să se întorcă la familia ei. În loc de a răspunde rugăciunii așa cum a sperat ea, Dumnezeu i-a purtat de grijă acolo unde se afla și i-a dat o lucrare foarte importantă de făcut.

Ea a fost dusă să lucreze pentru o femeie bogată, soția lui Naaman, care era unul dintre cei mai importanți oameni din țară. El era comandantul armatei întregii țări. Aceasta însemna că el era mai mare chiar peste soldații lipsiți de milă care o răpiseră pe ea.

Fetița ar fi putut să-i urască, pentru că fusese luată de la familia ei.

Învățând acasă să iubească, să se încreadă și să asculte de Dumnezeu, ea a fost în stare să facă cu credincioșie și amabilitate tot ce îi dădea de făcut doamna cea bogată. Chiar îi părea rău de soțul acestei doamne, Naaman. Naaman era bolnav. Vă aduceți aminte ce fel de boală avea?

Deoarece fetița era atât de dulce și credincioasă în lucrarea ei, soția lui Naaman a ascultat-o cu atenție când ea i-a spus că Elisei, profetul din Israel, putea să vindece boala lui Naaman. Și Naaman a avut încredere în ce spunea fetița, căci s-a dus și i-a spus regelui că profetul lui Israel putea să-l vindece. Împăratul a crezut, de asemenea, ce spunea fetița. El l-a trimis pe Naaman de-a dreptul în Israel, cu cai și soldați și cu daruri pentru Elisei, ca să-l plătească pentru ceea ce spusese fetița că poate să facă profetul. Iar Naaman, când a fost vindecat (fără a plăti sau a da daruri), s-a hotărât să nu se mai închine niciodată vreunui alt Dumnezeu, decât Domnului Dumnezeu la care se închinau Elisei și fetița.

Ei bine, care credeți că era cea mai importantă lucrare a fetiței? Să măture podeaua, să spele haine

sau să ajute la curățenie în casa doamnei bogate? Desigur, ea era în cercul iubirii și grijii lui Dumnezeu în timp ce făcea aceste lucruri. Însă lucrarea ei cea mai importantă era să-i arate stăpânului ei cum să găsească vindecarea, cum să-L cunoască pe Dumnezeu cerului și să se încreadă în El.

O fetiță adventistă, în vârstă de șapte ani, din California, mergea spre casă de la școala bisericii, într-o vineri. Ea se gândea la cântecul drăguț pe care îl învățase și care vorbea despre ce înseamnă să fii în cercul iubirii lui Dumnezeu. A doua zi, școala ei mergea să susțină un program la biserică și aveau să cânte cântarea. Mai avea doar puțin până acasă, dar pe drum a fost răpită. Mama ei o privea cum venea spre casă, când, deodată, un om a înșfăcat-o și a dispărut cu mașina. Numaidecât mama a anunțat poliția și pe pastorul bisericii. Radioul a anunțat ce s-a întâmplat.

Un elicopter al poliției a început să circule prin zonă. Întreaga familie și prietenii se rugau ca Dumnezeu s-o aducă înapoi cu bine.

În timpul acesta, fetița a început să cânte cântecul despre ce înseamnă să fii inconjurat de iubirea lui Isus. Omul conducea, iar ea cânta din nou și din nou. În tot acest timp, mulți oameni se rugau pentru ea. În cele din urmă a sunat telefonul. O voce necunoscută a spus poliției unde poate să găsească copila. Omul a spus, de asemenea: „Nu înțeleg de ce, dar nu i-am putut face nici un rău acestui copil.”

Numaidecât elicopterul poliției a mers la locul unde se afla fetița, legată. Când a văzut atâtea fețe prietenoase, a zâmbit și a spus: „Nu vă îngrijorați, sunt bine. Isus a avut grijă de mine. Eu am continuat să-mi cânt cântecul.”

Poliția, familia și prietenii s-au bucurat cu toții că fetița cea curajoasă era din nou acasă, în siguranță. Radioul a anunțat vestea cea bună și a spus că în dimineața următoare va fi un serviciu de laudă în biserică adventistă, pentru a-I mulțumi lui Dum-

nezeu pentru grija Sa protectoare. Aproape tot orașul a venit la serviciul divin de laudă. Așa de mulți au venit, încât unii au stat afară, în holul de intrare. Programul a început și cel mai reușit punct dintre toate a fost când fetița a cântat, pentru întreaga adunare, cântecul pe care îl cântase în mașina răpitorului cu o zi înainte.

Ea a fost în stare să dea o mărturie pentru mulți oameni, despre puterea și bunătatea lui Dumnezeu.

Să ne rugăm și să-I cerem lui Isus să ne umple mintea cu iubire și încredere, așa ca să putem da mărturie despre El. Să-I mulțumim pentru familiile noastre care ne învață și ne poartă de grijă. Și să ne aducem aminte că, indiferent ce se întâmplă, noi vom fi totdeauna în cercul dragostei lui Dumnezeu și ne vom putea încrede cu totul în El.

Vineri

Cum să pregătim un copil ca să-L servească pe Dumnezeu

Referințele povestirii: Luca 1,5-24,57-67,76-80; *Hristos, Lumina lumii*, p. 75-81; *Educație*, p. 260-269.

Știți cu certitudine ce veți fi când vă veți face mari?

Știți că Dumnezeu are un plan special pentru viața voastră? În timp ce creșteți și învățați, Dumnezeu vă va călăuzi către acel plan. Istorisirea biblică de astăzi este despre un băiețel ales de Dumnezeu pentru a face o lucrare deosebită. Dumnezeu a spus părinților copilului care va fi acea lucrare, iar ei i-au vorbit adesea micuțului lor băiețel, Ioan, despre acea lucrare. Puteți să vă aduceți

aminte despre care Ioan din Biblie este vorba? Mai știm despre el că era verișor cu Isus. Mama lui, Elisaveta, și mama lui Isus, Maria, erau rude. Povestirea biblică de astăzi este despre Ioan Botezătorul, când era copil.

Fiecare copilăș este foarte scump și drag, însă Ioan era un copil uimitor din mai multe motive. Îngerul Gabriel a venit și l-a anunțat pe tatăl lui că i se va naște un copil. Tatăl lui nu l-a crezut, astfel că îngerul a făcut ca tatăl lui să nu mai poată vorbi până după nașterea copilului. Îngerul Gabriel i-a spus tatălui și ce fel de lucrare va face pruncul și i-a spus să-i pună numele Ioan. Mămica și tăticul lui Ioan erau foarte bătrâni - probabil mai în vârstă decât bunicii voștri. Așa că Ioan a fost o plăcută surpriză.

La câteva zile după nașterea lui, toate rudele și vecinii au venit să sărbătorească evenimentul și să-i pună un nume copilului. Atunci, tatăl lui a putut să vorbească iarăși.

Părinții au dorit să-l ajute pe Ioan să se pregătească pentru a face lucrarea pe care avea să i-o încredințeze Dumnezeu. Biblia ne vorbește despre mai multe căi în care ei l-au ajutat. Și familia voastră vă poate ajuta să vă pregătiți să lucrați pentru Dumnezeu, făcând aceleași lucruri pe care le-au făcut părinții lui Ioan.

Mai întâi de toate, ei erau prieteni buni cu Dumnezeu. Ei credeau ce spune Dumnezeu și doreau să trăiască exact cum a spus Dumnezeu. Așa că au fost pregătiți să-l învețe pe Ioan să fie prieten cu Dumnezeu.

Părinții l-au învățat pe Ioan să iubească Cuvântul lui Dumnezeu. El nu avea Biblie, așa cum aveți voi. O parte a Bibliei nu era încă scrisă pe când trăia el. Cărțile Bibliei pe care le avea el erau scrise pe suluri mari, rotunde. Lui Ioan îi plăceau istorisirile din ele, precum și profesiile despre ceea ce avea să se întâmple în viitor. La fel ca voi, și el era nerăbdător să vină timpul când se va putea juca cu elefanți și cu toate celelalte animale. Tăticul și mămica lui nu au așteptat ca Școala de Sabat, sau

oricine altcineva să-l învețe Biblia. Lor le-a plăcut să studieze ei înșiși cu el.

Părinții l-au învățat pe Ioan să se îngrijească de corpul și de mintea lui. Pentru a fi solul lui Dumnezeu, el trebuia să fie sănătos și puternic. Ei l-au ajutat să învețe să mănânce hrană bună, să lucreze, să fie curat și să se gândească numai la lucruri bune. El a învățat să se roage așa: "Bunule Tată ceresc, vreau să fac toate lucrurile așa cum vrei Tu, indiferent ce vor alege prietenii mei."

Când s-a făcut mare, Ioan a fost un predicator puternic. El l-a botezat chiar și pe Isus, iar Isus a spus că Ioan a fost cel mai mare dintre toți proorocii. Părinții lui l-au ajutat să se pregătească să-l slujească lui Dumnezeu, învățându-l să fie prieten cu Dumnezeu, să iubească Cuvântul lui Dumnezeu și să se îngrijească de corpul și de mintea sa.

Multe familii din toată lumea îi ajută pe băieții și fetele lor să se pregătească să-L servească pe Dumnezeu. Ce faceți voi acasă ca să vă pregătiți pentru lucrarea pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru voi? (Notă către cititorul adult: *Încurajați răspunsuri din partea tuturor copiilor, așa încât ei să simtă că fac pregătiri în vederea îndeplinirii planului lui Dumnezeu pentru viața lor. Ei pot studia lecțiunea, pot vorbi despre Dumnezeu, se pot ruga sau pot ajuta la anumite proiecte ale comunității, etc. Fiți sensibili la orice răspuns care se dă.*)

Mii de fete și băieți adventiști învață chiar să predice de când sunt încă tineri. Aceasta înseamnă că ei pot petrece mult timp cu părinții lor, care îi ajută să pregătească o predică. Ei au multe ocazii să studieze Biblia și pot da mărturie pentru Isus.

Mihael are unsprezece ani. El trăiește în America de Sud și este un prieten al lui Dumnezeu. A ținut deja trei adunări evanghelice. Șase persoane au fost botezate după prelegerile pe care le-a ținut pe când avea zece ani. Unul dintre cei șase botezați a fost chiar el. Când a fost întrebat cum își pregătește predicile, Mihael

a spus că, la început, l-a ajutat tatăl lui. Apoi, după un timp, și le făcea singur, ascultând predicile tatălui său, citindu-și cărțile de povestiri biblice și Biblia și gândindu-se și rugându-se cu privire la ceea ce va avea de spus.

Mirabela este o prietenă a lui Dumnezeu și trăiește în Filipine. Mama ei a ajutat-o să memoreze predici de zece minute de când avea trei ani. De atunci încolo, ea continuă să predice, iar acum are opt ani. Îi place să le invite pe prietenele ei la Școala de Sabat și să împartă pliante care vorbesc despre Isus.

Deși este încă mică, ea ajută la Școala biblică de vacanță și lucrează și în magazinul mamei sale.

Mihael și Mirabela și alte mii de copii ca ei și-au umplut mintea cu gândurile lui Dumnezeu și Cuvântul Său. Ei spun că faptul că au fost prieteni cu Dumnezeu și au studiat Cuvântul Său i-a ferit de ispitele lui Satana. În multe privințe ei se aseamănă cu Ioan Botezătorul.

Să ne rugăm acum și să-I cerem lui Isus să ne ajute să fim prieteni cu Dumnezeu ca Ioan, Mihael și Mirabela. Să învățăm tot ce putem din Cuvântul lui Dumnezeu despre îngrijirea corpului și minții noastre. Să căutăm ocazii de a mărturisi despre Isus chiar de când suntem mici. Iar când vom fi mari, vom fi pregătiți să facem lucrarea pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru noi.

Sabat

Cu Isus în familie

Referințele povestirii: Luca 2,39-52; *Hristos, Lumina lumii*, p. 57-65; 75-81.

Atunci când cântăm cântecul "Fericit cămin", din *Flori și stele*, v-ați gândit vreodată la timpul când Isus era doar un băiețel și

trăia împreună cu tatăl Său și cu mama Sa în cetatea Nazaret? Ce credeți, cum ar fi să-L aveți pe Isus în familia voastră?

Știm că Isus a lucrat împreună cu tatăl său, Iosif, în atelierul de dulgherie. Iosif L-a învățat cum să folosească unelte și cum să facă lucruri folositoare din lemn. Isus a lucrat din greu pentru că a dorit să-l ajute pe Iosif și se simțea fericit să facă totul cât de desăvârșit posibil. Iar când era ocupat cu lucrul, nu-l mai rămânea timp liber în care Satana să-L ispitească.

Știm că Isus avea frați mai mari, care erau fiii lui Iosif. Ei nu erau foarte amabili. Deși era o plăcere să fii cu Isus, ei încercau să-L dirijeze și să-L ispitească să se unească cu ei în a face lucruri rele. Când Isus refuza, erau mâniași și geloși pentru că El se încredea în Dumnezeu ca să facă binele. Dar cum i-a tratat El pe ei? Indiferent ce făceau, Isus a fost întotdeauna amabil și iubitor. Cum ar fi dacă ați avea un frate cu care este o plăcere să stai, care nu a făcut niciodată nici un rău și este amabil cu voi, indiferent ce ați fi făcut?

Știm că și vecinilor le plăcea de Isus. El era totdeauna atent să vadă dacă aceștia aveau nevoie de ajutor. Chiar dacă Isus și familia Sa erau săraci, când cineva era bolnav sau îi era foame sau frig, El găsea o cale discretă de a-i oferi acelui om lucrul de care avea nevoie. Uneori își dădea propria Lui mâncare unei persoane flămânde.

Vecinii Îl iubeau pe Isus pentru că El cânta. Dacă se simțeau descurajați, cântările Lui fericite de laudă față de Dumnezeu le aduceau aminte de căminul ceresc, de care aveau să se bucure odată.

Știm de asemenea că Maria, mama lui Isus, a fost prima Lui învățătoare. Nu se știe dacă ea a mai avut vreun alt copil și, întrucât fiii lui Iosif erau mult mai în vârstă, Isus era ca și unicul ei copil. El și cu mama Lui au petrecut mult timp împreună, studiind Scripturile. Maria L-a învățat chiar cuvintele pe care El i le spusese lui Moise. Căci băiețelul Isus era

cu adevărat Dumnezeu. Vă aduceți aminte ce cuvinte i-a spus Dumnezeu lui Moise?

Maria L-a învățat de asemenea pe Isus să-I placă să studieze natura. Știa că El are nevoie să fie singur ca să mediteze, avându-L pe Dumnezeu ca învățător al Său. Când privea la lucrurile create, se gândea totdeauna la ce putea să-L învețe natura despre Dumnezeu. El știa că într-o zi va fi în stare să le împărtășească și altor oameni acele gânduri.

Voi puteți învăța la fel ca Isus. Pe măsură ce ajungeți să-L cunoașteți pe Dumnezeu din Biblie, îngerii vor fi alături de voi. Mințea voastră va deveni mai puternică, iar voi veți deveni din ce în ce mai asemănători cu Isus. Privind la minunatele plante și vietuitoare pe care le-a făcut Dumnezeu, Îl veți iubi și aprecia din ce în ce mai mult.

Maria, Iosif și frații lui Isus au trăit în aceeași casă cu Isus și L-au văzut zi de zi.

Lucrul acesta nu mai e posibil acum, dar Isus dorește să trăiască în inimile noastre în fiecare zi. Nu-L putem vedea, dar putem să vorbim cu El.

Ce puteți face ca să-L păstrați pe Isus în familiile voastre? Există vreo cale de a vă face de folos pe lângă casă și în curte? Sunteți voi amabili față de frații și surorile voastre, așa încât ei să poată să înțeleagă mai mult despre Isus?

Aveți ocazii să studiați Biblia cu familiile voastre?

Ionatan era un băiețel de numai trei ani, căruia îi plăcea să audă iarăși și iarăși povestirile biblice. Una dintre preferințele lui era povestirea despre David ca păstor. El a auzit istorisirile de atâtea ori, încât a memorat toate cuvintele. Mama lui s-a gândit că el ar putea probabil să învețe versetele chiar din Biblie. Așa că ea l-a ajutat pe Ionatan să-și alcătuiască o cârtică. Fiecare pagină avea câte o propoziție scurtă din Psalmul pe care David l-a scris cu privire la Domnul ca păstor al său. Ionatan și mama lui au găsit poze frumoase pentru a ilustra fiecare pagină.

(continuare în pag. 40)

Familia Adventistă

**Cum să o facem un loc al iubirii,
părtășiei și creșterii spirituale**

Un mesaj din partea președintelui Uniunii

Iarăși o săptămână de rugăciune! Iarăși o ocazie de aur! Iarăși un timp de har!

Sunetul de trâmbiță al conducerii bisericii răsună în zecile de mii de comunități adventiste de pe glob: "Eu și casa Mea". Suntem aduși din nou în atmosfera ieșirii din Egipt când, în toate familiile evreilor se făceau pregătiri, cu respirația întretăiată, în vederea trecerii îngerului pierzător. Eu și familia mea, eu și întâiul născut al meu, eu și mezinul meu, eu și fiica mea... eu și casa mea.

În casa mea, sunt chemat să dau pe față virtuțile creștine, spiritul de iertare și îngăduință, dragostea mea de aproapele, și cel mai apropiat aproape al meu sunt cei din casa mea. Casa mea este turma mea peste care Domnul m-a pus păstor. Casa mea este una din casele lui Israel peste care m-a pus Domnul străjer. Familia mea este o lumină a lumii în care ea viețuiește. Familia mea

bine ordonată este cel mai puternic argument în favoarea religiei creștine. Este un argument imbatabil. Declarațiile pot fi combătute, argumentele logice pot fi răpuse cu o altă logică, afirmațiile pot fi contestate, dar o familie creștină este o dovadă irecuzabilă. Toate atacurile își pierd puterea în fața unei familii închegate, unite în dragoste curată, în care îngerilor le place să zăbovească.

Poate Domnul să spună și astăzi Satanei: "Ai văzut această familie? Ea se teme de Dumnezeu și se abate de la rău, este o familie fără prihană și curată la suflet?"

Această Săptămână de rugăciune ne așază înainte răspunderea pentru soarta unei biserici întregi - care depinde în mare parte de soarta familiilor noastre.

Ce gând solemn și înfricoșat! Ce răspundere a pus Tatăl nostru ceresc asupra tuturor celor care aparțin unei familii, indiferent în ce calitate!

Înainte de dezlănțuirea furtunii, Dumnezeu dorește ca eu și casa mea să fim în siguranță, să fim la adăpostul aripilor Lui. El ne cheamă cu o dragoste fierbinte: "Intră în corabie, tu și toată casa ta!"

(urmare din pag. 39)

Când cartea a fost terminată, lui Ionatan i-a plăcut atât de mult, încât a dorit ca mama să i-o citească la fiecare ocazie de altar familial. În câteva săptămâni a învățat pe dinafară acel capitol din Biblie. Împreună cu mama, a găsit plăcere să alcătuiască mai multe cântecule, după alte capitole din Biblie. Până la vârsta de cinci ani, Ionatan memorase patruzeci de capitole din Biblie.

Mintea lui a fost umplută cu gânduri minunate despre Dumnezeu și despre Cartea Sa.

Vă umpleți și voi mintea cu idei din Cuvântul lui Dumnezeu? Ce fel de gânduri trec prin mintea voastră în fiecare zi? Voi și familia voastră puteți să-L aveți pe Isus totdeauna în inimile voastre. Lucrați împreună, ajutați-vă unii pe ceilalți, vorbiți împreună, studiați Biblia împreună și petreceți

timp bucurându-vă de natura pe care Dumnezeu a creat-o pentru voi. Atunci Îl veți iubi mai mult pe Dumnezeu și vă veți iubi unii pe alții, mintea voastră va deveni mai puternică și veți fi pregătiți să-L întâmpinați pe Isus în persoană când va veni.

Să ne rugăm ca Isus să ne ajute pe fiecare să creștem și să ajungem așa cum a fost El când a fost copil aici, pe pământ.

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95. Imprimată la Tipografia Cuvântul Evangheliei.

Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95. ISSN 1220 - 6725 Anul LXXI nr. 9 Traducerea articolelor puse la dispoziție de Conferința Ge-

nerală aparține lui Alexandru Breja. Textul lecturilor pentru copii a fost revizuit de Alina Badea. Tehnoredactare George Toncu și Cezar Luchian.